

780
2000

საქართველო

3-6

2000

სიყვარულით შეუღლილი

ინგლისურიდან

თარგმნეს თამარ ჟღენტმა და თამაზ მატკაევამ

სემ შეპარდი თენესი უილიამსის შემდეგ ერთ-ერთი ყველაზე პოპულარული ამერიკელი დრამატურგია. მე გავიზარდე — სამბობს იგი — „ახალგაზრდული სპექტომობილური კულტურის გარემოში, სამხრეთ კალიფორნიაში, რომელიც თავისთავად წარმოადგენს „რალაც ნარკოტიკულ მაგიას“. შეპარდმა თავად გამოსცადა ნიუ-იორკის ბნელ კვარტალებში ცხოვრების რომანტიზმი. მუშაობდა ოფიციალური თანაშემწედ და ლამის კლუბში მაგიდებს ალაგებდა. ირიცხებოდა „პოლი მოდალ რაუნდერსის“ დასარტყმელ საკრავების ჯგუფში, ღამეებს ქუჩებში ათევდა, ნიუ-იორკის ბოჰემის გულში — ისტ ვილიჯში. მცირე ხნით შეიხიზნა ჩარლზ მანგუსმა — ცნობილი ჯაზმენის შვილმა. განუწყვეტლივ წერდა პიესებს (თუმცა როკ-მუსიკის ვარსკვლავობაზე ოცნებობდა). ოცი წლისამ მიაღწია პირველ წარმატებას: მისი ორი პიესა — „ალპიური ბალი“ და „კოვბოი“ სცენაზე დაიდგა. როკ-მუსიკოსები არა მარტო მისი პიესების გმირები არიან, თავად როკ-მუსიკაა თემატურად შესული მის დრამატურგიაში.

ახალგაზრდობაში ცენოსნობითა და როდეოთი იყო გატაცებული. ერთ როდეოში გახელებულ ხარზე გამარჯვებამ უფრო მეტი სიამოვნება მომანიჭა, ვიდრე „დამარხულ ბავშვში“ მიღებულმა პულიტიკერის პრემიამო, — უთქვამს ერთხელ. ახლა იგი საქვეყნოდ სახელმძღვანელო დრამატურგი, სცენარისტი და კინომსახიობია, თეატრისა და კინოს რეჟისორი, მომხიბლავი ჯესიკა ლანჯის ქმარი, სამი შვილის მამა.

შეპარდის შემოქმედების ერთ-ერთი მკვლევარი — ჯენიფერ ალენი წერდა: „მან წარმატებას მიაღწია, გამოიჩინა ყველასგან, იპოვა საკუთარი მანერა. მაგრამ გარკვეული აზრით, იგი ჯერ კიდევ დარჩა იმ ოცი წლის ჭაბუკად, რომელმაც თითქმის არაფერი იცოდა თეატრის შესახებ, მაგრამ როგორც კი თეატრალურ ცხოვრებაში ამოჰყო თავი, უმაღვე დაარღვია ყველა წესი და კანონი, რადგან წარმოდგენაც კი არ ჰქონდა მათ არსებობაზე“. დაწერილი აქვს ორმოცზე მეტი პიესა და ოთხი კინოსცენარი.

შემთხვევითი სრ არის, რომ კრიტიკოსები მას უწოდებენ „თეატრის გენიას“, „თავისი თაობის უდიდეს ამერიკელ მემატიაანეს“. მის პოპულარობას თუნდაც ის მოწმობს, რომ ერთ-ერთმა პოპულარულმა როკ-ჯგუფმა დაირქვა მისი პიესის („ნამდვილი დასავლეთი“) სახელწოდება. მისი დრამატურგიული მოღვაწეობის გვირგვინად მიჩნეულია „ოჯახური ტრილოგია“: „სადღაც ამერიკაში...“ („მოშიმშილე კლასის წყველა-კრულვა“),

1976 წელს მიიღო პრემია — ობი (ეს ყოველწლიური პრემია ენიჭება „ბროდვეის მილმა“ თეატრალურ ხელოვნებაში გაწეული თვალსაჩინო ჯვაწლისათვის); „დამარხული ბავშვი“ — 1979 წელს ობისა და პულიტცერის პრემიები; „ნამდვილი დასავლეთი“ — 1980 წელი.

შეპარდის პიესების გაცნობის შემდეგ ჩვენ შეგვიძლია გავიმეოროთ ცნობილი კრიტიკოსისა და თეატრალური პროდუსერის — ვინტუგენდმენის სიტყვები: „...ისეთი გრძნობა გვეუფლება, თითქოს თვით ამერიკა მოედინება მის ძარღვებში“.

ნოდარ გურაბანიძე,
(ჟურნ. „ხელოვნება“, № 7-8, 1992 წ.)
„ამერიკული თეატრის გაუხედნავი მუსტანგი“).

(პიესა ერთ მოქმედებად)

მოქმედი პირნი:

მეი

ელი

მარტინი

მოხუცი

მოჯეიკის უდაბნოს ახლოს მესამე კატეგორიის იაფფასიანი მოტელის ერთი უბადრუკი ნომერი. გახუნებული მწვანე ფერის კედლები. იატაკზე მუქი ყავისფერი ლინოლეუმი. არავითარი ჭალიჩა. სცენაზე, ოდნავ მარჯვნივ, დგას ოთხბუნკიანი, გახურებულ, ლურჯ გადასაფარებლიანი რკინის საწოლი. მაგიდაც რკინისაა, ღია ყვითლად შეღებილი. იქვე ორმოცდაათიანი წლების ორი სკამი დგას. სკამებს ლითონის დასაჯდომები და გაცვეთილი, ყვითელი პლასტმასის საზურგეები აქვს. მაგიდა დგას ავანსცენის მარცხენა ნაწილში. ერთი სკამი სცენის შუაგულისაკენ არის შებრუნებული, მეორე კი მაგიდის მარჯვნივ დგას და ავანსცენისკენაა მობრუნებული. მაგიდა ცარიელია. მარცხენა კედლის შუაში მოყვითალო კარია. იგი გარეთ იღება. როცა კარი ღიაა, ოთახში ვერანდიდან აღწევს მკრთალი ნარინჯისფერი სინათლე. მარჯვენა კედელში აბაზანის ყვითელი კარია. დასაწყისში კარი სანახევროდაა მიხურული. აბაზანიდან ფაიფურის ძველი პირსაბანი, თეთრი პირსახოცები (და უწესრიგოდ მიყრილ-მოყრილი ქაღალის აქსესუარები მოჩანს. აქედან სცენაზე მოყვითალო შუქი შემოდის. სიღრმეში, შუა კედელზე დიდი ფანჯარაა ძველი და ჭუჭყიანი მომწვანო პლასტიკატის ფარდებით. ფანჯრიდან ლამპიონის მოყვითალო-მონარინჯისფრო შუქი შემოდის. სცენის უკიდურეს მარცხენა ნაწილში პატარა ფიცარნაგია. ფიცარნაგი შავია, ასეთივე ფერის ფარდებით შემოვლებული. მარჯვნივ მაყურებლისგან ზურგშექცეული სარწეველა სავარძელი დგას. სავარძელში პირგადაუკრავი ბალიში დევს. შუქი ჩამქრალია. სიბნელეში ისმის მერლი ჰაგარდის სიმღერა „გაიდვიძე“. შუქი ნელ-ნელა ინთება. მუსიკის ხმა და სინათლე ერთდროულად მატულობს. ფიცარნაგი სიბნელეში რჩება. სცენის შუქი მას მკრთალად ანათებს. სცენაზე სამი მსახიობია.

მოხუცი სავარძელში ზის და მარჯვნივ იხედება. მაყურებელი ხედავს მის პროფილს. მის გვერდით, იატაკზე, ვისკის ბოთლი დგას. მოხუცი ბოთლს იღებს, პლასტიკისის ჭიქაში ცოტაოდენს დაისხამს და მოსვამს. მოხუცს წითელი, გაბურძგნული წვერი აქვს. თავზე სვეტხონის, პატარა ქობიანი, ძველი, დალაქავებული ქუდი ახურავს, ტანზე კი გახუნებული, დალიანდაგებული პიჯაკი აცვია. პიჯაკი იდაყვებთან გამოძნედილია. აცვია აგრეთვე მოკლე, შავთეთრი კუბოკრული შარვალი, გაცვეთილი მუქი ფერის ჩექმები (ვესტერნის სტილი), ძველი ყილეტი და მომწვანო პერანგი.

მოხუცი მხოლოდ მეისა და ედის წარმოსახვაში არსებობს. მთელი პიესის განმავლობაში ისინი მოხუცს ელაპარაკებიან, დარწმუნებული არიან, რომ ის აქ არის, მათთან. მოხუციც მათ ისე მიმართავს, თითქოს ყველანი ერთ სივრცეში და დროში იმყოფებოდნენ.

მეი მაყურებლის პირდაპირ, საწოლის კიდეზე ჩამომჯდარა, ფეხები იატაკზე აქვს დაბჯენილი, გადაჯვარედინებული ხელები კი მუხლებს შორის მოქცეული. თავდახრილი ჩასჩერებია იატაკს და თავის პირველ რეპლიკამდე გაუნძრევლად ზის ამ მდგომარეობაში. მას ჯინსის ფართო ქვედაკაბა და ძალიან დიდი, თეთრი მაისური აცვია. ფეხშიშველია, ერთ ფეხზე კოჭს ვერცხლის ჯაჭვი უმშვენებს. ოცდაათს გადაცილებულია.

ედი მაგიდის ახლოს მეის პირდაპირ ზის სკამზე. კოვბოის სტილის ტალახიანი და დაგლეჯილი ჩექმები აცვია. მის ძველ, გახეხილ და წუჭყყიან ჯინსებს და აგრეთვე კნობებიან მაისურს ზეთის შავი ლაქები ამჩნევია. ქამარზე ორი დეზი ჰკიდია. სიარულისას ოდნავ კოჭლობს და ისეთ შთაბეჭდილებას ტოვებს, იფიქრებთ, მთელი ცხოვრება ცხენზე გაუტარებიაო. ორმოცს გადაცილებულია, მაგრამ ნაადრევად მობერებული.

იატაკზე, მის გვერდით, როდუოს ბრტყელი ქამარი აგდია, სწორედ ისეთი, კოვბოი ცხენის გასახედნად რომ იყენებს. მარჯვენა ხელზე ტყავის ხელთათმანი ჩამოუცვამს. ედი პატარა თეთრი ტომრიდან ხის ფისს იღებს, რომელიც ხელთათმანს ეგლისება. მეის თვალს არ აცილებს, მოხუცისაკენ კი არც იხედება. სიმღერა ნელ-ნელა წყდება. ედი წინ გადაიხრება, ხელთათმანიანი ხელით როდუოს ქამარს დასწვდება და დაგრეხავს. ფისიანი ხელთათმანი და ქამარი ერთმანეთს ეხახუნება და ტკაცუნს იწვევს.

სცენა მთლიანად ნათდება. ედი ქამარს იატაკზე დადებს და ხელთათმანს წაიძრობს.

ედი (ზის. ხელთათმანს მაგიდაზე მოისვრის. პაუზა). მეი, მომისმინე, არსად არ ვაპირებ წასვლას, ვერა ხედავ, აქა ვზივარ. შემომხედე. (მეი თავს არ სწევს) შენ რა, თვალს ვერ მისწორებ? შენ ხომ იცი ვინცა ვარ, იქნებ სხვა გინდა რომ ვიყო? (პაუზა) წყალი ხომ არ გინდა? (ნელა დგება და მეის უახლოვდება, თმაზე ხელს გადაუსვამს. მეი უძრავად ზის). მეი, ნუ ზიხარ რა ასე გაუნძრევლად. თუ გინდა, წავალ და რამეს გიყიდი. შემწვარი კარტოფილი გინდა? (მეი უეცრად ფეხზე ხელს სტაცებს და თავს მის მუხლებს მიადებს) არ წავალ, არა, ნუ გეშინია. ხომ გითხარი, ვრჩები-მეთქი. (მეიმ უფრო ძლიერად შემოხვია ხელები. ედი უძრავად დგას. მეის თმაზე ხელს გადაუსვამს) კარგი, გეყოფა, გამიშვი ხელი. გინდა საწოლში ჩაგანვენ, კარგი? (ქალი ახლა მეორე ფეხზეც შემოხვევს ხელს) მოდი, დაგანვენ და ჩაის დაგაღვევინებ, ჩაი ხომ გინდა? (მეიმ თავი ჯიუტად გაიქნია) არც ლიმონიანი? კარგი რა, მეი, როგორმე უნდა დაწყნარდე და მომენდო, ხომ გესმის? (პაუზა. ქალი ედის ხელსა ჰკრავს და ისევ არ იძვრის) მოდი,

ნამონეჟი და დაისვენე (ცდილობს ლოგინზე წამოაწვინოს და საბანი დაახუროს. ქალი განრისხებული გადმოხტება ლოგინიდან და კაცს მუშტებს დაუშენს. კაცი რამდენიმე ნაბიჯით უკან იხევს. მუი ისევ ლოგინზე ჩამოჯდება და ედის განრისხებული მიაჩერდება. პაუზა). გინდა წახვიდე? (მუი უარის ნიშნად თავს გააქნევს).

მარიონეტული
ბიზნისიმიქა

მუი. არა!

ედი. მაშ, რა გინდა?

მუი. ყარხარ.

ედი. ჰო, ვყარვარ.

მუი. დიახ.

ედი. მთელი ეს დღეები გზაში ვარ, საჭესთან.

მუი. თითები გიყარს.

ედი. ცხენების ბრალია.

მუი. ტრაკი.

ედი. მორჩი ახლა.

მუი. ჰო, რაღაც სუნს აფრქვევ.

ედი. დაიწყე არა ისევ სისულელეები?

მუი. ჰო, მდიდარი ქალის სუნამოიანი უკანალის სურნელება აგდის.

ედი. კი, რა თქმა უნდა.

მუი. თორემ ტყუილია.

ედი. მე შენს სანახავად დავბრუნდი, გესმის?

მუი. არა მჭირდება.

ედი. ოკეი, ძალიან კარგი.

მუი. არ წახვიდე.

ედი. მივდივარ (მარცხენა კარიდან გავა და კარს ხმაურით გაიხურავს).

მუი (უიშელოდ). ნუ წახვალ (აიღებს ბალიშს, მკერდზე მიიხუტებს და საწოლზე პირქვე დაენარცხება. კვნესის და თითქოს საწოლის ერთი მხრიდან მეორისაკენ მიხობავს. გარედან ედის ნაბიჯების ხმა ისმის. ედი იგივე კარიდან შემოდის. მუი საწოლიდან წამოხტება, ბალიში ისევ მკერდზე აქვს მიხუტებული და კარს მისჩერებია. ედი კარს მიიჯახუნებს. ხელთათმანები და ქამარი გარეთ დაუტოვებია. ორივენი ერთმანეთის პირისპირ აღმოჩნდებიან. წამით ერთმანეთს შეხედავენ. ედი მუისკენ მიდის. მუი ოთახის მარჯვენა კუთხისაკენ დაიხევს, ბალიში ისევ მკერდზე აქვს მიხუტებული. ედი ისევ მარცხენა კართან დგას და მუის უმზერს!)

ედი. რა ვქნა, როგორ მოვიქცე, შენ თვითონ მითხარი.

მუი. შენც კარგად იცი.

ედი. რა?

მუი. თავიდან უნდა მომიშორო როგორმე.

ედი. რას ლაპარაკობ?

მუი. დიახ, მაიძულო რომ გაგცილდე.

ედი. ვითომდა რატომ? შენ რა, ხუმრობ?

მუი. ძალიან შორს შეგტოპე.

ედი. ნუ სულელობ!

მუი. შენ ხომ იცი, რა ჭკვიანიც ვარ. წინასწარ ვიცი, რაც უნდა გაიფიქრო.

ედი მარცხენა კედლის გასწვრივ ავანსცენისაკენ გადის. მუი ისევ მოპირდაპირე კუთხეში დგება.

ედი. მეი, მე შენს დასახმარებლად ჩამოვედი აქ, გაიგე?

მეი. არა მჯერა. შენ იმიტომ დაბრუნდი, რომ თავს დამნაშავედა გრძნობ. და არც არაფრის ტრაკი არა გაქვს.

ედი. ძალიან კარგი. (მიდის მარცხნივ, მაგიდის ახლოს, კედლის გასწვრივ. პაუზა).

მეი. (მშვიდად, თავის კუთხეში) მე ის უნდა მოგვკლას.

ედი. ვინ?

მეი. ვინ!

ედი. მოკვლე!

მეი ნელ-ნელა უკან იხევს. სცენის მარჯვენა განაპირა კედლის გასწვრივ. ედი კი იმავდროულად, მარცხნივ, წინ გამოდის. ორივენი კედელს აკრულები მოძრაობენ.

მეი. მოვკლავ. ჯერ იმას მოვკლავ და მერე კი შენ. დალესილი დანებით დაგკლავთ, ორი დანით. ერთით შენ და მეორეთი იმას! (კედელს იდაყვს ჩასცხობს)! რომ თქვენი სისხლი ერთმანეთში არ აირიოს. ოღონდ იმას ჯერ ვანამებ... შენ არა. შენ მხოლოდ ჩაგაძაღლებ. სწორედ მაშინ, როცა კოცნას დამიწყებ, როცა იფიქრებ, რომ უკვე ყველაფერი ჩანყნარდა, ზუსტად მაშინ, როცა დარწმუნდები, რომ მაჭამე. აი მაშინ მოკვდები.

მეი მარჯვენა კედლის უკიდურეს კუთხეში შეჩერდება. ედი კი მარცხნივ, ავანსცენის ზღვარზე. პაუზა.

ედი. იცი შენ რამოდენა გზა და რამდენი კილომეტრი გამოვიარე, შენამდე რომ მომეღწია? ხვდები მაინც?

მეი. ვინ დაგპატიჟა მერე?

ედი. ორი ათას ოთხას ოთხმოცი.

მეი. მართლა? შენ რა, კატმანდუში იყავი?

ედი. ორი ათას ოთხას ოთხმოცი.

მეი. რა მოხდა მერე?

ედი თავს დახრის და იატაკს ჩააშტერდება. მეი მას უმზერს. ედი კედელს ეყრდნობა.

ედი. მე შენ მაკლდი. მართალს გეუბნები. ყველაზე მეტად მაკლდი. მთელი გზა შენზე ვფიქრობდი, თვალწინ სულ შენი სახე მედგა, ან შენი სხეულის რომელიმე ნაწილსა ვხედავდი.

მეი. მაინც რომელს?

ედი. კისერს.

მეი. ჩემს კისერს?

ედი. ჰო.

მეი. ჩემი კისერი გაკლდა?

ედი. მთლიანად მაკლდი. მაგრამ შენი კისერი განსაკუთრებით მომენატრა. არ ვიცი რატომ. ჰო, ჰო, შენი კისერი გამახსენდა თუ არა, ავტირდი.

მეი. ატირდი?

ედი (მარცხნივ კართან შეჩერდება. მეი კი ისევ მარჯვნივ დგას, სიღრმეში). ჰო, ბავშვივით ვსლუკუნებდი, ვერაფრით ვერ დავწყნარდი, ღაპაღუპით მდიოდა ცრემლი, ოდნავ სულს მოვითქვამდი და ისევ ისე ამომიჯდებოდა გული. მთელი გზა ასე გრძელდებოდა. მანქანები მასწრებდა, ხალხი მიყურებდა, მე კი თავს მაინც ვერ ვიკავებდი.

მეი. ეგ როდის დაგემართა, სანამ სხვა თავგადასავლები გადაგხდებოდა იმ შენს ქალბატონთან, თუ მერე?

ედი (კედელს თავს მიარტყამს. ბრაგუნი). იმ ქალბატონთან მე არავითარი თავგადასავალი არა მქონია.

მეი. ტყუილია.

ედი. ერთადერთხელ ცივასშემთ ერთად, ეგ იყო და მგ.

მეი. აჰ, მართლა? (მოდის წინ, მარჯვენა კედლისაკენ)

ედი. ორჯერ.

მეი. შენ მასთან ხშირად დადიოდი, ნუ იტყუები!

ედი. რაც გინდა ის იფიქრე.

მეი (შეჩერდება აბაზანის კარის წინ, ედის პირდაპირ). მე ვიცი სიმართლე, ტვირს ტყუილად მირევ (პაუზა).

ედი. მე შენს წასაყვანად ჩამოვედი, მეი.

მეი (ბალიშს საწოლზე მოისვრის და მარჯვენა კუთხისაკენ მიდის). თუ მაგის სათქმელად ჩამოხვედი, იცოდე, მე იმ სიბინძურეში აღარასოდეს დავბრუნდები.

ედი. ადგილის შეცვლას ვაპირებ, მიწის ნაკვეთი ვიყიდე ვოიომინგში.

მეი. ვოიომინგში? შენ ხომ არ შეიშალე, ვოიომინგში გინდა წამიყვანო? იქვე ახლოს რომელი ქალაქია? ბუფალო ბილი, არა? მთლად გადაკარგულში.

ედი. შენ აქ ვეღარ დარჩები.

მეი. რატომ ვითომ? მე სამუშაო მაქვს აქ და თანაც პატიოსან ქალაქად მთვლიან.

ედი. სამუშაო გაქვს?

მეი (წაგა საწოლის თავისაკენ). დიახ, შენ რა, გონებაჩლუნგად მთვლიდი?

ედი. არა, მაგრამ, შენ ხომ ჯერ არსად გიმუშავია?

მეი. მზარეული ვარ.

ედი. მზარეული? როგორ, შენ ხომ ერბოკვერცხის შეწვაც კი არ იცი.

მეი. კარგი, კარგი... არ ღირს შენთან ლაპარაკი (შევარდება სააბაზანოში და კარს შიგნიდან გასაღებით გადაკეტავს. ედი მისდევს, ცდილობს კარი შეაღოს).

ედი (სააბაზანოს კარს აწვება). მეი, მომისმინე, მე დიდი ხანია ამაზე ვფიქრობ. უკვე ყველაფერი მოვიფიქრე. ფერმას იქ გადავიტან, ცხენებისათვის თავლას ავაშენებ... ხეხილის ბაღი გვექნება, ქათმებიც გვეყოლება...

მეი. მეზიზღებიან ქათმები, მეზიზღებიან ცხენები... (ისევ სააბაზანოშია) მძულს სადაც ყველაფერი მისკინტლულ-მოსკლინტულია. შენ მე სხვაში გამცვალე. ახლა კი სოფლის იდილიურ ცხოვრებაზე, ქათმებსა და იმათ კვერცხებზე ლამაზ ზღაპრებს მიყვები. მძულს, მძულს ეს ყველაფერი, მეზიზღება, ამის გაფიქრებაც კი გულს მირევს.

ედი (ამასობაში სცენას გაივლის და მაგიდის ახლოს შეჩერდება). მიეჩვევი.

მეი (სააბაზანოდან გამოვა). აუტანელი ხარ! (სააბაზანოს კარს მიაჯახუნებს, სცენას გაივლის და ფანჯრის წინ დადგება).

ედი. აღარ მიგატოვებ (ჯდება).

მეი. რამდენჯერ მითხარი ეგ უკვე?

ედი. რა?

მეი, აღარ მჯერა შენგ შენი ფანტაზიებისა, მეც აგყვები ხოლმე და

ბოლოს პირში ჩალაგამოვლებული ვრჩები, რამდენჯერ გაგითამაშია ამის მსგავსი ამბები, რამდენჯერ?

ედი. რომელი?

მეი. თითქოს სიზმარში ვიყო, მთვარეულივით დავათრევ დაძინებულ ფეხებს, როდემდე?

ედი. ეს სიზმარი არ არის.

მეი. ყველაფერი სიზმარია.

ედი. მე შენ არასდროს მიმიტოვებია.

მეი. არა, შენ, უბრალოდ, გაქრი.

ედი. მაგრამ ახლა ხომ ისევ აქა ვარ?

მეი. მაღლობა ღმერთს.

ედი. მე მსურს გიშველო, მეი, დამიჯერე. მინდა, შენს გვერდით ვიყო. მოხდეს რაც მოსახდენია, გეფიცები.

მეი. გაეთრიე!

ედი (პაუზა). შენ თვითონ რატომ გაიქეცი ჩემგან?

მეი. გავიქეცი? მე?

ედი. რა იყო, რა... რა მოხდებოდა, რომ მშვიდად დამლოდებოდი? ხომ იცოდი, რომ შენს წასაყვანად აუცილებლად დავბრუნდებოდი?

მეი (სცენას გადაკვეთს და საწოლის თავთან დადგება). იცი შენ რას ნიშნავს წლების განმავლობაში ამ თუნუქის ყუთში გამოკეტილი ცხოვრება? თვიდან თვემდე, ქარსა და ქარიშხალში, ინათებს თუ არა, სამრეცხაოსკენ უნდა გასწიო. შენ ეს გართობა ხომ არა გგონია?

ედი (ისევ ისე ზის). მთელი ტომარა ფურნალები გიყიდე.

მეი. რომელი ფურნალები?

ედი. მოდების... მთელი დასტა ვიყიდე აქ წამოსვლამდე. მეგონა, გაგიხარებოდა. ძირითადად ფრანგულებია.

მეი. აა, კი... იცი, განსაკუთრებით რომელი მომეწონა? ის შენი ქალბატონი რომ ეხატა ყდაზე, ნამდვილად არაჩვეულებრივი იყო.

ედი. კარგი ერთი (დგება, მიდის მარცხენა კარისაკენ).

მეი. სად მიდიხარ?

ედი. მანქანიდან ბარგს გადმოვიღებ და დავბრუნდები.

მეი. შენ რა, აქ დარჩენას აპირებ?

ედი. ჰო, რა ვიცი, ვიფიქრე, ერთ ღამეს გავათევ-მეთქი, თუკი შენ წინააღმდეგი არ იქნები.

მეი. დამცინი?

ედი. გასაგებია, მაშინ წავალ.

მეი (წამოდგება). მოიცა... (ედი კარს მიხურავს. პირისპირ დადგებიან და ერთმანეთს უყურებენ. მეი ნელა-ნელა უახლოვდება კაცს. შედგება. ედი მისკენ რამოდენიმე ნაბიჯს გადადგამს, შედგება. ისევ დაიწყებენ მოძრაობას ერთმანეთისაკენ. პაუზა. ერთმანეთს შესცქერიან. გადაეხვევიან. ხანგრძლივი, ნაზი ცოცნა. ერთმანეთს ძალზე ფაქიზად ეპყრობიან. მეი იღიმება, ედის დაყინებით ჩაჰყურებს თვალებში, მოულოდნელად ფეხებს შუა მუხლს ამოჰკრავს. ედი ორად მოიკაკვება და იატაკზე გაგორდება. მეი დაჰყურებს. პაუზა). მე შენ ჩაგაბარგებ, ბინძურო (მეი სააბაზანოში შევა. კარს მოიჯახუნებს. კარის მიჯახუნების ხმა დამალული მიკროფონისა და დიდი დოლის საშუალებით რამდენადმე ძლიერდება. ისე რომ, როცა მსახიობი კარს კეტავს, ისმის საოცრად ინტენსიური, ხანგრძლივი ექო.

იგივე შეიძლება ითქვას მარცხენა კარზე. ედი ისევ იატაკზე წევს. ტკივილის გამო ორივე ხელი ლაჯებში აქვს ამოდებული. შუქი ნელა ქრება. მოხუცის ადგილი ნათდება. ის ედის მიმართავს!

მოსუცი. შენ, მგონი, ილუზიონისტი ხარ... არც ისე მაგრად მოგხვდა. მაიმუნობ, ხომ ასეა?

ედი (კვლავ იატაკზეა). არ ვიცი.

მოსუცი. არ იცი? ჰმ... შენ თუ არ იცი, მაშ, ვინ იცის? რაღაც მინდა გაჩვენო. ნამდვილი რამ მინდა გაჩვენო, გაიგე?

ედი. კარგი, მაჩვენე!

მოსუცი. კედელზე ფოტოს ხედავ? (უთითებს ცარიელ კედელზე. ედი იქით იყურება) ხედავ? კარგად დააკვირდი, ხომ ხედავ?

ედი (კედელს მისჩერებია). კი!

მოსუცი. იცი ვინ არის?

ედი. ვერა, ვერ ვიხსენებ, ვერა ვცნობ.

მოსუცი. ბარბარა მანდრელი. ის არის. ბარბარა მანდრელი. არ გაგიგონია არასოდეს?

ედი. რა თქმა უნდა, გამიგონია.

მოსუცი. შენ დაიჯერებ, რომ ამ ქალზე ჯვარი მქონდა დაწერილი?

ედი (პაუზა). არა.

მოსუცი. აი, ხომ ხედავ. აი, რაში არა ვგავართ ერთმანეთს. ეს სინამდვილეა. ჰო, მე ნამდვილად დავინერე ჯვარი ბარბარა მანდრელზე, ოღონდ ჩემს ფიქრებში. ხომ მიმიხვდი?

ედი. რა თქმა უნდა, მიგიხვდი.

მოსუცი. ძალიან კარგი. მიხარია, რომ ერთმანეთს ასე კარგად ვუგებთ (მოხუცმა ჭიქიდან ერთი ყლუპი მოსვა, შუქი, რომელიც მას ანათებს, ნელ-ნელა ქრება, ხოლო სცენა თანდათან ნათდება. განათების ამ ცვლილებას კარის გაღება-მიხურვის ერთდროული ხმაც უფრო ეფექტურს ხდის. შეი სააბაზანოდან გამოვა. კარს ნელა მიხურავს. მკლავზე გამომწვევად აქვს გადაკიდებული წითელი კაბა, ხელში წინდები, მალალქუსლიანი ფეხსაცმელი, პატარა შავი ჩანთა და სავარცხელი უჭირავს. ტანსაცმელს საწოლზე დაყრის, ედის ზურგს შეაქცევს და თმას ივარცხნის. ედი ისევ იატაკზეა. შეი თმის ვარცხნას ამთავრებს, სავარცხელს საწოლზე მოისვრის, ტანთ გაიძრობს და წითელ კაბას იცვამს. თან ედის ესაუბრება. ის უბრალო გოგოდან ლამაზ სექსუალურ ქალად გადაიქცევა. ეს ყოველივე თითქმის შეუმჩნევლად ხდება).

მედი (ძალიან ცივად, მონოტონურად, თითქოს საკუთარ თავს სწერდეს წერილს). არ მესმის, რას ვაკეთებ. ვერ ამომიხსენია, რატომ მეზიზღები ასე. ამდენი ხნის შემდეგ. არ მინდა, მაგრამ ვერ ვახერხებ. პირიქით, რაც დრო გადის, უფრო და უფრო მძულხარ. წმინდაო ღმერთო, შენი დანახვაც კი არ მინდა. ახლა ერთადერთი, რაც თვალწინ მიდგას, თქვენი ფოტოა. შენ და ის. არ ვიცი, ნამდვილი სურათია თუ არა. ან ამას რა მნიშვნელობა აქვს. სურათი ნამდვილად ყალბია, მაგრამ თავიდან ვერაფრით ვერ ამოვიგდე. ორნი, გვერდიგვერდ. ეს ფოტო უფრო მაგიუებს, ვიდრე თქვენი ერთად დანახვა. ამ ფოტომ გული დამიავადა. ისე მაქვს დასერილი, ასე მგონია, ვერასოდეს ველარ მოვრჩები, ეს სახე გამუდმებით მიდგას თვალწინ, ვერაფრით, ვერაფრით ვერ ვიშორებ თავიდან. ეს რაღაც მღრღნელი,

აუტანელი, მტანჯველი დარდია. ამ ტანჯვისათვის უფრო მეტად მეჯავრები, ვიდრე იმისათვის, რაც გამიკეთე.

ედნი (ნელ-ნელა დგება). მივდივარ.

მეი. კარგადაც იქცევი.

ედნი. რატომ?

მეი. იმიტომ, რომ ასე აჯობებს.

ედნი. მე კი მეგონა, ჩემი აქ დარჩენა უფრო გერჩია.

მეი. ჩემს წასაყვანად აქ ერთი პიროვნება უნდა მოვიდეს.

ედნი (ხანმოკლე პაუზა. ფეხზე დგას). აქ?

მეი. აქ, აქ.

ედნი (უახლოვდება მეის ავანსცენიდან). ვინმე გყავს?

მეი (მიდის სწრაფად მარცხნივ). იცი, რამდენი დრო გავიდა, რაც წახ-

ვედი? ედი, ჰა, გინდა გაგახსენო?

ედნი. ვინ არის? (ნელ-ნელა მისკენ მიდის).

მეი. თითი არ დამაკარო, იცოდუ!

ედნი. რამდენი ხანია რაც მასთანა ხარ?

მეი. რა მნიშვნელობა აქვს. (ედი მეის უმზერს. მოკლე პაუზა. შემდეგ გავა და კარს გაიჯახუნებს). ედი! სად მიდიხარ, ედი!

პაუზა. ედის თვალს გააყოლებს. შემობრუნდება და ფანჯარასთან მივა. ფალაუზს ასწევს. გარეთ იმზირება. საწოლის წინ შეჩერდება, დაიხრება და საწოლის ქვემოდან ჩემოდანს გამოათრევს. ჩემოდანს საწოლზე დებს, ხსნის. შევარდება აბაზანაში და კარს ღიად დატოვებს. იქიდან ტანისამოსი გამოაქვს და ჩემოდანში ყრის. შეტრიალდება, თითქოს ისევ სააბაზანოში აპირებს შესვლას. შეჩერდება. მარცხნიდან ედის ნაბიჯების ხმა ისმის. ჩემოდანს დახურავს და ისევ საწოლის ქვეშ დამალავს. საწოლზე ჩამოჯდება. წამოდგება და ისევ სააბაზანოში შერბის. იქიდან სავარცხელი გამოაქვს. კარს მიხურავს. უაზროდ იწყებს თმის ვარცხნას. მარცხნიდან ედი შემოდის. კარს ხმაურით მიხურავს. ხელში ათკალიბრიანი თოფი და ტეკილას ბოთლი უჭირავს. თოფს საწოლზე დადებს.

მეი (ადგება. წინ გამოვა. თმის ვარცხნას შეწყვეტს). აჰ, შესანიშნავია. ეს რაში გჭირდება?

ედნი. უნდა გავწმინდო (გახსნის ბოთლს). ჭიქები არა გაქვს?

მეი. სააბაზანოშია.

ედნი. სააბაზანოში? რატომ? (ბოთლით ხელში სააბაზანოსკენ მიდის).

მეი. ყველაფერს იქ ვინახავ. ასე სჯობია.

ედნი. არ გინდა ერთი ყლუპი?

მეი. არა, აღარა ვსვამ.

ედნი. ძალიან კარგი. უკვე დროა. (ედი სააბაზანოში შედის. მეი თოფს აკვირდება).

მეი. ის პიროვნება ვისაც ველოდები, ძალზე სიმპათიურია. ჰო, ჰო, ბუზიც კი არ მოუკლავს. (პაუზა) ედი?

ედნი. სად ჩემს ტრაკშია ეს ჭიქები?

მეი. წამლების კარადაშია.

ედნი. რა უნდა ჭიქებს წამლების კარადაში? (ისმის კარადის კარის მიჯახუნების ხმა).

მეი. იმიტომ რომ სუფთაა. იქ ვინახავ, სადაც ნაგავი არ არის.

საქართველოს
საბავშვო ლიტერატურის
სამსახური

ედნი. ნაგავი?

მეი. რა, ვერ გაიგე? (ედი ბრუნდება. ჭიქაში ტეკილას ისხამს, სცენას გაივლის და მაგიდის მარცხნივ დადგება) ედი, ვერ გაიგე რა გითხარი?

ედნი. რა მითხარი?

მეი. იმ პიროვნებაზე გეუბნები, ვინც უნდა მოეჭიდეს...

ედნი. რომელ პიროვნებაზე?

მეი. აუ, რას მანამებს...

ედნი (ტეკილას მაგიდაზე დადგამს. სკამზე დაჯდება და სასმელს დიდ-დიდი ყლუპებით მოსვამს. მოხუცს ყურადღებას არ აქცევს). ასე ამ ამბის დაწყება არც ისე სერიოზული გამოდის.

მეი. ვითომდა რატომ?

ედნი. თუნდაც მარტო იმიტომ, რომ „პიროვნება“ ჰქვია.

მეი. მაშ, რა უნდა დამერქმია?

ედნი. თუნდაც კაცი. ჰო, კაცი რომ გეთქვა, ალბათ ცოტას მაინც იმოქმედებდა ჩემზე, მაგრამ შენ იმას ისეთი სახელი დაარქვი, გიჟი უნდა ვიყო, რომ მაგაზე ტვინი ავიტყვიო.

ედნი. შენ მასე გგონია?

ედნი. რაზეა ლაპარაკი. ვიდაც კოსტუმში გამოწყობილი იდიოტი იქნება.

მეი. ჰო, თუ შენსავით მთელი ცხოვრება კაცს ცხენზე ჯდომით უკანალი არა აქვს დაფეყილი, ის არარაობაა, აბა რა?

ედნი. რა თქმა უნდა.

მეი. შენ? შენ თვითონ ვინლა ხარ, რას წარმოადგენ?

ედნი (ჭიქას ნელა-ნელა დადგამს. ქალს თვალს არ აცილებს. პაუზა. ელიძე. ის ნელა და მტკიცედ ლაპარაკობს). მე გეტყვი როგორც უნდა მოვიქცეთ. დაველოდოთ ამ პიროვნებას. დავსხდეთ აქ და დაველოდოთ. მერე შენ თვითონ შეაფასე.

მეი. გამაგებინე, შენს გარშემო სულყველაფერი ბრძოლის ველად რატომ უნდა გადაიქცეს? რაინდული ორთაბრძოლა გინდა გამართო, არა? იმან არცკი იცის, რომ შენ საერთოდ არსებობ.

ედნი. მე მსურს, რომ შენ თვითონ წარმოადგინო ამ პიროვნებასთან.

მეი. მაგ ჭკუაზე ვარ სწორედ. გადაირევა კაცი, აქ რომ ერთად გვნახოს. დიდი ხანი კი არაა, რაც ერთმანეთს ვიცნობთ.

ედნი. ის გადაირევა?

მეი. დიახ, გადაირევა. ის საოცრად დადებითი პიროვნებაა.

ედნი. მართლა? ჰმ... მე კი რა, ცუდი პიროვნება ვარ? მე ხომ ცარიელი გული ვარ.

მეი. შენ მისი აჩრდილიც კი არა ხარ. (ედი ჩუმად ზის. ნელა მოსვამს სასმელს ჭიქიდან. ბოთლს მაგიდაზე ტოვებს. მიდის საწოლთან, ჯდება. დადგამს ჭიქას იატაკზე. აიღებს თოფს. დაიწყებს დაშლას. შეი იქვე დგას და უყურებს). შენ მხოლოდ და მხოლოდ ამიტომ ბრუნდები აქ ყოველთვის. დიდი ხანია ასე იქცევი. აღარ შემოძლია ამის ატანა, აღარ. შენს დანახვაზე ცუდად ვხდები. ნამდვილი ავადმყოფი ხარ. ეჭვიანობს კიდევ და თვითონ რა გამიკეთა, იმის დარდი სულაც არა აქვს.

ედნი (პაუზა. მუის ლაპარაკისას ედი კვლავ თოფს წმენდს). ჩვენ შევთანხმდით.

მეი. მეზიზღები.

ედი. ჩვენ შევთანხმდით.

მეი. ჩვენ აღარაფერი გვაკავშირებს.

ედი. მაშ, ასე რატომ ღელავ?

მეი. ვღელავ არა ისა...

ედი. რა? სარკეში მაინც ჩაიხედე, ნახე რას დაემგვანე...

მეი. რას მაგიჟებ, არ ვიცი... შენ რა, ჭკუიდან გინდა გადამიყვანო?

ედი. მეი, ჩვენ გადაჯაჭვულები ვართ ერთმანეთზე. ასე იყო და ასე იქნება.

მეი. რა? ეს შენ გინდა, რომ ასე იყოს, ჩემო კარგო.

ედი. შენ მშვენივრად იცი, რაც მოხდა.

მეი. ხომ ვთქვით, ჩვენს შორის ყველაფერი დამთავრდაო. ისევ თავიდან ხომ არ დავინწყებთ? შენ ხომ დამპირდი.

ედი. არა, ეს დაუმთავრებელია, დაპირებები ამ ამბებს ვერა შველის. რაც მოსახდენი იყო, მოხდა.

მეი. არაფერიც არ მომხდარა.

ედი. ნუ მოგაქვს რა თავი ანგელოზად.

მეი (ძალიან თავშეკავებულად). ედი, გთხოვ, წადი ახლავე!

ედი. აუ, რა უნიჭო ხარ... (მიბაძავს) გთხოვ, წადი, ახლავე.

მეი. მე მინდა, რომ წახვიდე.

ედი. ადრე არ გინდოდა.

მეი. ახლა მინდა. იმიტომ კი არა, რომ ეს პიროვნება... საქმე ის არის...

ედი. რა?

მეი. ვითომ არ იცი, ცხოველო!

ედი. ა, ჰო... დარწმუნებული ხარ?

მეი. ისევ ყველაფერი განმეორდება. ცოტახანს დარჩები და მერე ისევ გაიქცევი.

ედი. გავიქცევი.

მეი. რა თქმა უნდა. შენ ეს კარგად გეხერხება. ჯერჯერობით მხოლოდ იმიტომ რჩები, რომ მე სხვა მყავს. როგორც კი ეს ამბავი ჩაივლის, თვალსაც კი ვეღარ მოგკრავ.

ედი. დიახ, მე აქ იმიტომ დავბრუნდი, რომ სხვა გყავს. ხომ იცი, რომ სულ ფეხზე მკიდია ვისთან დანვები. ვერ გამცვლი სხვაზე, ტყუილია.

მეი. გაეთრიე!

ხანგრძლივი სიჩუმე. ედი, მეის სადღეგრძელოს ნიშნად, ჭიქას მაღლა ასწევს. გამოცლის და იატაკზე დადგამს. იღიმება.

ედი. კარგი. (წამოდგება. თოფის ნაწილებს ხელში ატრიალებს. მეი ფრთხილად უახლოვდება).

მეი. ედი. (ედი თავს ასწევს და მეის შეხედავს. მეი გაჩერდება).

ედი. შენ მე მიღალატე. (გადის თოფიანად გარეთ. მეი კართან მიიბრუნს).

მეი. ედი!!

მეი მარცხენა კარს მივარდება, მიუყრდნობა. მერე კედელს ხელგამოკიდებული დაუყვება ნელა ავანსცენისაკენ. თითქოს კედელს ეხვევაო. ტირის. ვიდრე მეი ავანსცენისაკენ მოდის, მოხუცი თხრობას იწყებს. ის მეის ბავშვობით ელაპარაკება. მეი განადგურებულია მომხდარი ამბით. მოხუცის მთელი მონოლოგის დროს კედელს მიუყვება ატირებული. ბოლოს მარ-

ცხენა შიგა კუთხეს მიაღწევს და მუხლებზე დავარდება. მეის ტირილისას მოხუცის თავზე პროექტორი აინთება. ამასობაში სცენაზე განათება კლებულობს.

მონუსი. იცი, არის ისეთი რამ, რაც არ გავინწყდება. არ გავინწყდება, ვიდრე ცოცხლობ. თუმცა არც იცი კაცმა, რატომ გახსოვს ეს წინათლად. იუტას შტატში მივდიოდით, სამნი ვიყავით, მე, შენ და კლედიმენტი ძველი პლეიმაუსით. რალაც ხომალდის მსგავსი იყო. მთელი ღამე გზაში გავატარეთ. შენ დაიღალე და წინა სკამზე ჩაგეძინა. ძილში ატირდი, ალბათ კომმარული სიზმარი თუ ნახე. დედაშენს გამოელვიდა, სკამი უკან გადაშალა, რომ როგორმე დაენყნარებინე, მაგრამ ისე ტიროდი, დედაშენის ზურგზე ვერაფერი დაგანყნარებდა. შიგ შუაგულ უდაბნოში გავჩერდით. ბნელოდა. ხელში აგიტაცე და გვერდით გაგიყვანე. ვიფიქრე, სიბნელეში დამშვიდდება-მეთქი. მაგრამ შენ მაინც ხმამაღლა ტიროდი. უცებ რალაც მოძრავს მოვკარი თვალი. ის ჩვენზე, ორივეზე, ბევრად დიდი იყო. პირდაპირ ჩვენსკენ წამოვიდა... (მეი ოთხფეხზე მარჯვენა კუთხიდან საწოლისაკენ მიდის. საწოლთან ჩერდება. იღებს ბალიშს და გულში იხუტებს. ისევ მუხლებზე დაჩოქილი. ირწევა. ბალიში ისევ ჩახუტებული აქვს. მოხუცი თხრობას განაგრძობს)... შემდეგ იმ ცხოველს მისივე მსგავსი ცხოველები შეემატნენ. ისე ბნელოდა, თვალთან რომ თითი მიგეტანა, ვერ დაინახავდი. ეს ცხოველები ყველა მხრიდან ჩვენსკენ წამოვიდნენ, წრეში მოგვიმწყვდიეს. გაუნძრევლად ვიდექი, გავქვავდი. მანქანას გავხედე. გავიფიქრე, დედაშენს რამე ხომ არ შეემთხვა-მეთქი. მანქანა საერთოდ ვერ შევამჩნიე. მაშინ დედაშენს გავძახე. ისიც სიბნელიდან გამომეპასუხა, შენი სახელი დაიძახა. მაშინ ამ ცხოველებმა ბლავილი დაიწყეს. ყოველი მხრიდან „მუუ“ ისმოდა. (მოხუცი ბლავილს ბაძავს). აღმოჩნდა, რომ ნახირის შუაგულში ვიდექით. არასოდეს მინახავს ბავშვის ასეთი უცარი დამშვიდება. ისე ვიმგზავრეთ, შენი ხმა აღარ გაგვიგონია.

მეიმ რწევა შეწყვიტა. მარცხნიდან ედის ხმა შემოესმა. სცენა ნათდება, მოხუცი კი ბნელში რჩება. მეი ფეხზე დგება. თავისი მწუხარება ავიწყდება. ერთი წამით მერყეობს, შემდეგ სკამისაკენ გაიქცევა და დაჯდება. მოსვამს ბოთლიდან ერთ ყლუპს. სკამიდან გადაიხრება და ბოთლს უყურებს, თითქოს ედის გავლის შემდეგ მეტი არაფერი უკეთებია. ედი სწრაფად შემოდის. ხელში ორი ლასო უჭირავს. კარს მოიჯახუნებს. მეი ისევ ბოთლს უყურებს. ედი საწოლთან მივა, ერთ-ერთ ლასოს მარყუჟს გაუკეთებს და მის სიმტკიცეს შეამოწმებს. ბგერების გამოცემით დაადასტურებს მარყუჟის სიმაგრეს. მეის გადახედავს. ხელში ისევ ლასო უჭირავს. მეი ბოთლს თვალს არ აცილებს.

ედი. შენ გადაწყვიტე, რომ ძალიან კარგად მოიქცე, ხომ?

ედი ლასოს თავზე დაიტრიალებს. შემდეგ მოისურის და საწოლის თავის ერთ-ერთ ბუნიკს ჩამოაცვამს. ლასოს მოჭიმავს, მარყუჟს დააბატარავებს. შემდეგ ლასოს ბუნიკიდან მოხსნის და იგივე მოძრაობებს უშეცდომოდ იმეორებს. მეი კიდევ ერთ ყლუპს მოსვამს, ბოთლს იატაკზე დადგამს, ედის არ უყურებს.

მეი. რას აკეთებ?

ედი. ვვარჯიშობ, ისეთი დროა, სულ ფორმაში უნდა იყო. დღეს ლანირაკებიც კი ექვს წამში იჭერენ ხბოებს. გესმის რას გეუბნები? მხოლოდ ექვსი წამი სჭირდებათ. ექვსი წამი და არცერთი წამით მეტი. ცხენებს

ჩიტებივით დააფრენენ. გეფიცები, ეს ყველაფერი ლამის მეცნიერებად აქციეს (საწოლის გარშემო დადის და საწოლის ბუნიკებს ლასოს სტყორცნის).

მეი (ჩამქრალი ხმით. ისევ ბოთლს უყურებს). მეგონა, წახვედი, აკი თქვი, მიედივარო.

ედნი (თან ლასოს ისვრის). ჰო, ვაპირებდი, მაგრამ გარეთ წავედი, გადავიფიქრე. დარწმუნებული ვარ, რომ აქ მომსვლელი არავინაა. ეგ ვილაც კაცია თუ პიროვნება შენი მოგონილია.

მეი. ჩემი მოგონილია? რატომ ვითომ?

ედნი. მოკლედ, ერთით ერთია, ბარი ბარში ვართ.

მეი (ნელა მოტრიალდება ედისაკენ. ერთ ყლუპს მოსვამს, ედის უყურებს. ბოთლს დადგამს). ჩვენ ვერასდროს ვიქნებით ბარი ბარში.

ედის ეცინება, მიდის მაგიდასთან. კარგა დიდ ყლუპს მოსვამს ბოთლიდან. სასმელს პირში იგუბებს და ხმაურით ივლებს. შემდეგ უკან ხტება და მარჯვენა კედელს ეჯახება.

მეი. საკმარისია, ნუ გაგიყდები რა ახლა ძველებურად.

ედნი. კაცი გადასარევად ვიქცევი. რა ხანია ლაგამი მაქვს ამოდებული. არავითარი სასმელი, არავითარი ქალი... არაფერი, სულ არაფერი. ლამის უინტერესო ვინმე გავხდი. განა არა მაქვს უფლება, ერთხელ ჩემს ნებაზე მოვიქცე?

ედის ისევ ლასოს სროლას დაიწყებს. მეი სკამზე ზის და უმზერს.

მეი. ასე რატომ იქცევი?

ედნი. ხომ გითხარი, ვვარჯიშობ-მეთქი.

მეი. მაგას არ გეუბნები.

ედნი. აბა რაზეა ლაპარაკი, „ძვირფასო“?

მეი. ამ ნომრებს შთაბეჭდილების მოსახდენად ასრულებ? თითქოს დღეს შევხვდით პირველად ერთმანეთს, არა? დღეს გავიცანით ერთმანეთი. მაგ სისულელეებს ჯერ კიდევ სკოლაში მიკეთებდი.

ედის ხელი გაუშეშდება.

ედნი. ჰმ... საუბარია ჩემ მიერ სიყვარულის გამოხატვას ამ უპრეტენზიო ფორმაზე, ხომ? იცი, რისი თქმა მინდა? მოკლედ, თუკი სურვილიც კი აღარ მექნება შენზე შთაბეჭდილების მოხდენისა, რა გამოდის, ალბათ ის, რომ ყველაფერი დამთავრებულია, ხომ ასეა?

მეი. ნამდვილად დამთავრებულია.

ედნი. შენ კი რა, არ ცდილობ ჩემზე შთაბეჭდილების მოხდენას?

მეი. რა? შენ ისე მშვენივრად მიცნობ, როგორც საკუთარ ჯიბეს. მე შენ ახალს ვერაფერს შემოგთავაზებ.

ედნი. როგორ, შენ ხომ ვილაც „კაცი“ გყავს, რომელიც საცაა გამოჩნდება კიდევ. სხვათა შორის, ეს ჩემზე, მართალი რომ ვთქვა, არც ისეთ პატარა ეფექტს ახდენს. მე შენ უკვე ნაფტალინში ჩაგდებულად გთვლიდი.

მეი. რა ჯენტლმენი ხარ!

ედნი. ახალგაზრდაა?

მეი. რა შენი საქმეა.

ედნი. ინუქით უკვე ერთად? (მეი მას მრისხანედ გადახედავს) ჰო თუ არა? მაინტერესებს... (პაუზა) ნულარ მეტყვი, ყველაფერი გასაგებია.

მეი. შენ ისევ პატარა ბავშვი ხარ, ეჭვიანი და ფეთიანი.

ედი იცინის, იფურთხება, ბავშვურ გამომეტყველებას იღებს, ლასოს ატრიალებს.

ედი. დარწმუნებული ვარ, ეგ შენი კაცი ნაღდად მოვა. მინდა ვნახო ერთი, როგორ შემოაბიჯებს ოთახში.

მეი. და რას იზამ რომ?

ედი (ვარჯიშს თავს ანებებს და მეის უღიმის). ტრაკით კაკალს ვამტვრევინებ. (მოულოდნელად ლასოს იმ სკამს ჩამოაცვამს, რომელიც მეისთან ახლოს დგას. სკამს საწოლისკენ წაათრევს. პაუზა. ერთმანეთს დაუინებით უყურებენ. მეი საწოლთან მივა, ჩანთას აიღებს და მხარზე გადაიკიდებს. კარისკენ წავა).

მეი. მე აქ სპექტაკლის საყურებლად ვერ დავრჩები. (გადის და კარს ღიად ტოვებს, ედიც გარეთ გავა).

ედი. სად მიდიხარ?

მეი (ხმა გარედან). ხელი გამიშვი!

ედი (ხმა გარედან). მოიცა რა ერთი წამით, ერთი წამით-მეთქი. კარგი, დამშვიდდი... (ედის მხარზე გადაკიდებული მეი უკან შემოჰყავს. მეი ყვირის, ფეხებს იქნევს, ედი კარს წიხლით მიხურავს. მეის სკამზე დასვამს. მეი წამოდგება და ედის მოცილდება. მიდის მარჯვნივ, თან კაბას ისწორებს). ყური დამიგდე... შევიცვლები, გეფიცები, სიტყვას გაძლევ, შენი მონა ვიქნები, კარგი? თუ გინდა უთხარი, რომ შენი ძმა ვარ, თუმცა, არა, ძმა კი არა...

მეი. არავითარი სურვილი არა მაქვს.

ედი. კარგი, შენი ბიძაქვილი, ასე აჯობებს. უბრალოდ, მაინტერესებს, გავიცნობ და ჩემს გზაზე წავალ, გეფიცები.

მეი. რატომ უნდა გაიცნო, ის მარტო ჩემი მეგობარია.

ედი. მაინტერესებს, მართლაც შეიცვალე თუ ისევ ისა ხარ, ხომ იცი, ნათქვამია, მითხარ, ვინაა შენი მეგობარი, და გეტყვი, ვინცა ხარო.

მეი. იცი რა? მოდი წავალ, დავურეკავ და საბოლოოდ დავემშვიდობები, კარგი?

ედი. ძალიან კარგი. ამასობაში მეც შენს ხარახურას ჩემოდანში ჩავყრი.

მეი. შენთან ერთად ვერ წამოვალ, ედი (უეცრად სცენას მანქანის ფარების სინათლე გადაკვეთს. შუქი ფანჯრიდან შემოიჭრება, სივრცეს გაანათებს და მარცხნისაკენ მისუსტდება. სინათლე ორ თეთრ გამჭოლ სხივს უნდა წარმოადგენდეს). ა, კარგი (გარბის ფანჯრისაკენ და გარეთ იხედება. ედი იცინის და სასმელს სვამს).

ედი. რატომ გარეთ არ გაფრინდები, მიდი გავარდი და მკლავებში ჩაუვარდი. აკოცე მთვარის შუქზე.

ედი იცინის. საწოლთან მიდის. ქამარში გარჭობილ ორ დეზს დაადრობს და ჩექმებზე დაიმაგრებს. დეზები აუცილებლად ძველი და გალეული უნდა იყოს. მხოლოდ კომიქსებში დახატულ დეზებს არ უნდა ჰგავდეს. მეი სააბაზანოში შედის, კარს ღიას ტოვებს.

მეი (სააბაზანოდან). რას აკეთებ?

ედი. დეზებს ვიმაგრებ. მინდა ელეგანტურად გამოვიყურებოდე ამ „პიროვნებასთან“. მსურს დაუფინყარი შთაბეჭდილება მოვახდინო მასზე. ბოლოს და ბოლოს მე ხომ შენი ბიძაშვილი ვარ.

მეი (გამოდის სააბაზანოდან). შენ რომ მას თითი დააკარო, ედი...

ედი. არ ვაპირებ... მე თანამედროვე პიროვნება ვარ. თანაც მგრძნობიარე... შესანიშნავად აღზრდილი.

მეი. მაგრამ ეს ხომ მხოლოდ და მხოლოდ ერთი უბრალო შეხვედრაა...

ედი. ა, გასაგებია. მე კი ის ნამდვილ დუელად უნდა გადავწყვიტო...

ედი ხმამაღლა იცინის. თან იატაკზე დაგორავს, სიცხლეს ვერ ხედავს. იატაკს მუშტებს ურტყამს. მეი კარისკენ წავა, შემდეგ შეჩერდება და ედის მოუტრიალდება.

მეი. ედი, მეცი რა ერთხელ პატივი ცხოვრებაში, ამ ერთხელ მაინც...

ედი (სიცხლით). ყველაფერს აგისრულებ, ძვირფასო, ყველა ნატვრას. (მისი სიცხლი ისტერიული ხდება).

მეი (ედის მოუტრიალდება). ნაბიჭვარო!

მეი კართან მივა, კარს გაღებს. გარეთ წნელა, მხოლოდ ზღურბლია განათებული. კარებში დგას და გარეთ იცქირება. პაუზა. ედი წყნარდება, მეის აკვირდება.

ედი (კვლავ იატაკზე). რას აკეთებ? (პაუზა. მეი ისევ გარეთ იყურება).

მეი

მეი. ის არ არის...

ედი. ა, არა?

მეი. არა, ის არ არის!

ედი. მაშ, ვინ არის?

მეი. სხვა არის, ვილაც...

ედი (ნელა წამოდგება და საწოლზე ჩამოჯდება). ის ალბათ არც მოვა. არა, პიროვნება აქ არ მოვა. შენ გინდა მათემატიკა... რატომ? თითქოს არ ვიცოდე, რომ მარტოდმარტო ცხოვრობ აქ.

მეი. გრძელი, უზარმაზარი მერსედეს-ბენცია, მდიდრული.

ედი. ჰმ... ეს ხომ მოტელია? თუკი ვინმემ ღამე უნდა გაათიოს, მანქანა აქ უნდა დატოვოს.

მეი. ვინც აქ ღამეს ათევს, ის გრძელი, უზარმაზარი, მდიდრული მერსედეს-ბენციით არ დადის.

ედი. შენ არა, მაგრამ სხვები შეიძლება დადიოდნენ.

მეი. ეს მოტელი მერსედეს-ბენცებს არ შეეფერება.

ედი. ჰო, კარგი. მიხურე ეგ ტრაკული კარი და აქეთ გამოდი.

მეი. ამ მანქანაში ვილაცა ზის და მე მაკვირდება.

ედი (წამოხტება). რაო, რას შვრებიან?

მეი. მრავლობითში არა, მხოლობითში... მდედრობითი სქესია.

ედი (გაწვევა საწოლის უკან იატაკზე). კარგი, ახლა რაღას აკეთებს?

მეი. ზის და ისევ მე მიყურებს.

ედი. კარს მოშორდი, მეი.

მეი. (ნელ-ნელა მოტრიალდება ედისაკენ). შემთხვევით ისეთ ვინმეს ხომ არ იცნობ, ვისაც დიდი, შავი მერსედესი ჰყავს?

ედი. მოშორდი მაგ კარს.

მოულოდნელად მანქანის ფარები აინთება და შუქი გაღებული კარიდან სცენაზე შემოაღწევს. ედი კარის მისაკეტად გარბის. მეის ხელსა ჰკრავს და კარს მოაცილებს, ისმის რევოლვერის გასროლის ხმა. გასროლას შუშის

მსხვერვისა და მანქანის საყვირის ხმა მოჰყვება. მანქანა ერთსა და იმავე ხმაზე ასიგნალებს.

მეი (ყვირის). ვინ არის? ვინ ჩემი ფეხებია გარეთ?

ედი. აბა, მე რა ვიცი?

ედი შუქს ჩააქრობს. შუქი მხოლოდ სააბაზანოშია.

მეი. ედი

ედი. ძირსა დაწევი

ცდილობს იატაკზე მიაწვინოს, საწოლთან. მეი იბრძვის სიბნელეში. მანქანა ისევ ასიგნალებს. დამაბრმავებელი, კაშკაშა სინათლე ისევ იწებება და ქრება. ფანჯრიდან შემოსული მანქანის შუქი სცენას ანათებს.

მეი. ვინ არის, ვინ? შენ ჩამოიყვანე ხომ, შე ბოზის გაგდებულს (სურს დაარტყას ედის. ის კი მის იატაკზე დაწვენას ცდილობს)

ედი. მე რატომ უნდა ჩამომეყვანა. ვიცი, ვინ არის ან საიდან გამოტყვრა? ნუ დგები, გესმის?

მეი. შენ გამოგეკიდა, არა? ხომ ასეა? შენ წამოგცდა, რომ აქ მოდიოდი და ეგაც უკან გამოგყვა, ხომ?

ედი. არავისთვის არ მითქვამს აქ რომ მოვდიოდი. თვითონაც არ ვიცოდი, სად მოვდიოდი, სანამ აქ არ აღმოვჩნდი.

მეი. სულ შხამად ამოგადენ ამ ყველაფერს, შხამად (ედი ბოლოს და ბოლოს მოახერხებს და მეის იატაკზე დააწვენს, თვითონ კი ზემოდან მოექცევა, რომ ქალმა ადგომა ვერ მოახერხოს. მეი ემორჩილება. მოულოდნელად სიგნალი წყდება. ფარები ქრება. გრძელი პაუზა! ნეტავ რას აკეთებს?

ედი. აბა, მე რა ვიცი.

მეი. თავს ნუ იკატუნებ. არ იცნობ, არა? ეგ სწორედ იმ შენი ქალბატონის მანქანაა. სწორედ მასეთად მყავდა წარმოდგენილი... (ცდილობს ედის დაუძვრეს)...

ედი (შებოჭავს). ნუ ფართხალებ!

მეი. არ შემოძლია, როცა ასე ვარ გართხმული და შენც ზემოდან მთელი ძალით მანვეები. რა გინდა, უნდა მოაკვლევინო ჩემი თავი მაგ შენს ფულიან ძუკნას? გამიშვი, ედი

ისმის საბურავების ხრჭიალი ასფალტზე. ფარების შუქი ოთახს გადაკვეთს. მანქანა მიდის.

ედი. ნუ მოძრაობ, იწევი

მეი. ვნევარ (პაუზა. კვლავ სუნთქვაშეკრულები წვანან სიბნელეში). ედი, ეგ გიყი ხომ არ არის?

ედი. ჰო, მე მგონი, ცოტა გიყია.

მეი. მაგასთან დაეთრევი, არა? (პაუზა).

ედი ფრთხილად წამოდგება. მოხრილი მივა ფანჯარასთან და ჟალუზებიდან მალულად გაიხედავს.

ედი. რა ჩათლახობაა... ჩემი მანქანის პარპრიზი ჩაუმტვრევია ამ ბოზს.

მეი (ისევ იატაკზე წევს). ედი

ედი (კვლავ გარეთ იჭურება). რა?

მეი. წავიდა?

ედი. არ ვიცი. მანქანის შუქს ვეღარ ვხედავ (პაუზა). არა მგონია.

მეი (წამოდგება. მიდის სინათლის ასანთებად). სანამ ნიფხავს ჩანდი-

დი, ჯერ ის უნდა გეფიქრა, რაც ამას მოჰყვებოდა (აანთებს ოთახში სინათლეს. ედი იმ წამსვე მასთან გაჩნდება).

ედნი. ჩააქრე სინათლე! არ გაბედო ანთება (სინათლეს აქრობს, სცენა სიბნელეში იძირება. მუი ედის ხელსა ჰკრავს და შუქს ისევ აანთებს. სცენა კვლავ ნათდება!)

უკონუნული
ზიზლირთქა

მუი. ეს ჩემი სახლია!

ედნი. მომისმინე! ეგ ისევ დაბრუნდება. ვიცი, დაბრუნდება, ვგრძნობ. ამ წუთას უნდა წავიდეთ სადმე. ეგ შუქი გამორთე, გესმის?

მუი. შენ არა თქვი, არ ვიცნობო?

ედნი. წამოკრიფე შენი ნივთები... უნდა წავიდეთ აქედან.

მუი. არსადაც არ წამოვალ, შენს ჩასვრილ საქმეს შენვე მიხედე!

ედნი. მე შენს წასაყვანად ჩამოვედი, არ გჯერა? მინდა წაგიყვანო, გესმის? შეუშვი მაგ ტვინში, რომ მიყვარხარ, დამიჯერე, ეგ ქალი ჩემთვის არაფერია, გესმის? როგორ აგიხსნა, ქათმის სკინტილია, მეტი არაფერი. ეს შენ გამოა, ახლა რომ აქა ვარ.

მუი. მე არ მინდა წამოსვლა!

პაუზა. ედი მუის უყურებს.

მოხუცის თავზე პროექტორი აინთება. სცენა კვლავ განათებულია. მოხუცის მონოლოგისას ედი და მუი უძრავად დგანან და ერთმანეთს უყურებენ. გაქვავებულები კი არა, ისე დგანან, თითქოს ჰაერში იყვნენ ჩამოკიდებულნი.

მოხუცი. უცნაურია, მაგრამ მე არცერთი არ მგავხართ. თქვენ ორში ჩემი თავი ვერაფრით ამოვიცანი. ორივენი თქვენს დედაებს დაემსგავსეთ. აი, გაკვირდებით და ჩემი წვლილი არაფერში ჩანს. ჩემი აზრით, პირიქით, ყველაფერი გაკლიათ, რაც მე გამაჩნდა. თქვენ შეიძლება სულ სხვასაც გასჩენოდით. ვინ იცის, ასეცაა. ვერც ერთ შემთხვევას ვერ ვიხსენებ, რაიმეთი განსხვავებულს. იმდენი დრო გავიდა, ვინ იცის, ბევრი რამ გადამავიწყდა კიდეც. ბედმა გამილიმა და რაღაც წერტილამდე მივედი. ეს იყო ყველაზე საუკეთესო ნაბიჯი, რომელიც მე გადავდგი.

მოხუცის პროექტორი ქრება. მხოლოდ სცენის შუქი ანთია. ედი ლასოს სტაცებს ხელს და მის დახვევას დაიწყებს. მუი ედის აკვირდება.

ედნი. აღარ მივდივარ. სულ ფეხებზე მკიდია, რას იფიქრებ. არც იმის დარდი მაქვს, როგორ გრძნობ თავს. არსადაც არ წავალ, აქ უნდა დავრჩე. დიახ, სულ ცალ ფეხზე მკიდია, აქაურობა თუ ნეხვითა და სკინტილით ივსება. რიგრიგობით გამოვგვით. დედაც არ ვატირე! აი დარდი, თუკი გეზიზნები, თუკი არ გინდა ჩემი დანახვა, ან მოსმენა... ჩემი სუნის ატანა... დიახ, მე აქედან ფეხს აღარასოდეს გავადგამ. შენ ჩემი კლანჭებიდან თავს ვერ დაიძვრენ, ვერა. სად გამექცევი, ყველგან მოგაგნებ, ყველგან გიპოვი, სადაც არ უნდა იყო. მშვენივრად ვიცი როგორც მუშაობს შენი ტვინი. მე ყოველთვის მართალი ვიყავი შენთან, დიახ, ყოველთვის, ყოველთვის.

მუი. მოკეტე რა, ედი!

ედნი. რატომ უნდა მოვკეტო?

მუი (პაუზა. მშვიდდებიან). კარგი, დამიგდე ყური. ვერ გამიგია შენი. მართლა ვერაფერი ვერ გამიგია. დღეს თურმე ერთბაშად ძალიან გჭირდები. დღეს თურმე უჩემოდ სიცოცხლე არ შეგიძლია. დღეს ჩემთვის ყველაფერს გაიღებ. ვითომ რატომ უნდა დავიჯერო ეს ყოველივე?

ედნი. იმიტომ რომ ეს სიმართლეა.

მეი. ჰო, შენი გაგებით ეს მუდამ სიმართლე იყო. ჩემთვის კი ეს ახალი ამბავია. მთელი თხუთმეტი წელი შენს დაკრულზე ვცეკვავდი. მთელი თხუთმეტი წელი შენი სათამაშო ვიყავი. მე შენში ეჭვი არც არასდროს შემპარვია. მე ხომ შენთვის ჰიპოკრატეს ფიცი არ მომიცია, მე შენ ყოველთვის ან მიყვარდი ან მძულდი. ახლა კი, უბრალოდ, აღბრუნებულხარ. გაიგე? ხომ გესმის ჩემი. არ მიყვარხარ. არ მჭირდება. არ მიყვარხარ! აღარ მინდისხარ, რით ვერ შევიდა ეს მაგ შენს უტვინო თავში? თუ ამ ყველაფრის შემდეგ შენ ისევ აქ დარჩენა გაქვს გადაწყვეტილი, მაშინ დებილი ყოფილხარ და მეტი არაფერი.

მეი სცენას გადაჭრის და პარტერის წინ მაგიდასთან დაჯდება. მოსვამს ბოთლიდან ერთ ყლუბ ტეკილას და ბოთლს ისევ იატაკზე დადგამს ჯახუნით. ფარების შუქი კვლავ გადაჭრის ოთახს და მარცხნივ გაქრება. ედი სასწრაფოდ აქრობს შუქს. სცენა ბნელდება, მხოლოდ მანქანის ფარები ანათებენ.

ედი (მეის მხრებზე მოკიდებს ხელს). სააბაზანოში შედი!

მეი (მის ხელებს მოიცვილებს). არ შევალ, არა! რატომ უნდა დავიშალო საკუთარ სახლში. გარეთ მინდა გასვლა, გარეთ. გავალ და თავს გავუჭეჭყავ, ტვინს დავანთხევინებ (იგი კარისკენ წავა. ედი გზას გადაუკეტავს. მეი კივის. გააფთრებით ებრძვიან ერთმანეთს. მეი კვლავ კივის)! შემოდი-მეთქი სახლში! შემოიტანე ეგ შენი ჩათლახური პისტოლეტი! გესმის? ეგ შენი ტრიპერიანი ხორცი და ტყავიც გამოაყოლე, დაგბდღვნი, შეგჭამ, ცოცხლად გადაგსანსლავ, შენი...

უეცრად კარი ფართოდ გაიღება და ოთახში მარტინი შემოვარდება. ესაა ოცდათხუთმეტი წელს გადაცილებული სოლიდური აღნაგობის მამაკაცი. მას შოტლანდიური ქსოვილის მწვანე პერანგი, ფართო, ბრეტელეებიანი სამუშაო შარვალი და მძიმე ჩექმები აცვია. მეი და ედი ერთმანეთს გაეცლებიან. მარტინი ედის დაეძგერება, წელზე ხელს შემოჭხვევს და სააბაზანოს კარს მიანარცხებს. მეი გაიქცევა და სინათლეს აანთებს. მარტინი ედის თავზე წამოადგება და ზევიდან დაჰყურებს. დააპირებს მუშტი ჩასცხოს, მაგრამ მეი შეაჩერებს.

მეი. მარტინ, არ მოკლა!

პაუზა. მარტინი მოტრიალდება და მეის უყურებს. გაშტერებული ედი ისევ იატაკზე წევს. მეი მარტინთან მივა, ხელს მოჰკიდებს და ედის მოაშორებს.

მეი. არაფერი არ მომხდარა, მარტინ... ეს მხოლოდ... არაფერი-მეთქი... ჩვენ მხოლოდ ვკამათობდით, დამიჯერე! არ ინერვიულო, კარგი?

მარტინი ედის მოსცილდება. ედი ისევ იატაკზეა, პაუზა.

მარტინი. ეე, მოვდივარ და უცბად ყვირილი არ მესმის? თან ყველგან შუქი ჩამქრალია. გავიფიქრე, ნამდვილად ვილაც...

მეი. არა, არა, არავინ... ეს... ეს ჩემი ბიძაშვილია, ედი.

მარტინი (ედის უყურებს). მართლა? აუ, ბოდიში რა...

ედი (მარტინს თვალს ჩაუკრავს). არ დაუჯერო, ტყუის.

მარტინი. რა?

მეი. (მაგიდას უახლოვდება). ყველაფერი რიგზეა, მარტინ. რას დალევე? დალევე რამეს?

მარტინი. ჰო, რა თქმა უნდა.

ედი. (ჯიუტად არ დგება ფეხზე). ტყუილს მოკლე ფეხები აქვს.

მეი. გავალ, ჭიქებს მოვიტან.

მეი ედის გადააბიჯებს და სააბაზანოში შედის. მარტინი ისევ ედის უყურებს. ედის მას უმზერს. პაუზა.

ედი. ჭიქებს სააბაზანოში ინახავს, ტუტუცი არ არის?

მეის ორი ჭიქა გამოაქვს. მიდის მაგიდასთან და ჭიქებს აწვინებს.

მეი. მარტინ, მე კი მეგონა აღარ მოხვიდოდი.

მარტინი. ჰო, ბოდიში უნდა მოგიხადო. სკოლის ფეხბურთის მოედანი მქონდა მოსარწყავი, მაგრამ მთლად გადამავიწყდა.

ედი. როგორ თუ გადაგავიწყდა?

მარტინი. ჰო, სულ გადამავიწყდა. უკვე ნახევარი გზა მქონდა გამოვლილი, როცა მომაგონდა. იძულებული გახდი ისევ უკან მივბრუნებულიყავ.

ედი. ეე, მე მეგონა, მეი გადაგავიწყდა.

მარტინი. არაა.

ედი. რამდენია მაინც ეს ნახევარი გზა?

მარტინი. რა ბრძანეთ?

ედი. მაინტერესებს, რა მანძილი გაიარე იქამდე, საიდანაც უკან დაბრუნდი?

მარტინი. აა... აბა რა ვიცი... ორი კილომეტრი მაინც ალბათ.

ედი. მარტო ორი კილომეტრი? შენ იცი, მე რამდენი კილომეტრი გამოვიარე, აქამდე რომ მომედნია?

მეი. ჩვენ ცოტა დავლიეთ, მარტინ!

ედი. ისევ იტყუება, მაგას წვეთიც არ დაუღევია.

მეი (მარტინს ჭიქას აწვდის). აი.

ედი. ეგ ტეკილა ჩემია, გესმის, მარტინ?

მარტინი. ჰოო?

ედი. დაღვევისას ამას არა აქვს მნიშვნელობა. მინდოდა გცოდნოდა, საიდანაა ჩამოტანილი.

მარტინი. გმადლობთ.

ედი. მე რატომ მიხდი მადლობას. მადლობა მექსიკელებს უნდა გადაუხადო, იმითი ნახელავია.

მარტინი. ჰოო?

ედი. დიახ, მთელ მექსიკას უნდა უთხრა მართლაც მადლობა. ჰო, ჰო, აქ, სამხრეთში ყოველთვის მაგათი მადლობლები უნდა ვიყოთ. არ დაფიქრებულხარ ამაზე? ალბათ არა, ხომ? აი ახლაც, ამ წუთას ჩვენ მექსიკელთა მიწაზე ვართ. ოღონდ ესაა, ჩვენ მექსიკელები არა ვართ. მართლაც, შენ სადაური ხარ, მარტინ?

მარტინი. მე? (მხრებს აიჩეჩს) არ ვიცი. აყვანილი ვარ.

ედი. ოო, ალბათ ქვეყნის პრობლემები გქონდა ამის გამო, არა?

მარტინი. არა, ნამდვილად არა!

ედი. არა? როგორ, ყველამ იცის უპატრონოები თავს ქურდობით რომ ირჩინენ, სუპერმარკეტებში დაძვრებიან და ასე შემდეგ. სხვათა შორის ამერიკის პრეზიდენტის მკვლელობაც სწორედ თქვენა გბრალდებათ.

მარტინი. მართლა? არ ვიცოდი.

ედი. აი ხომ გითხარ, ამიტომ გაზეთები უნდა იკითხო, ჩემო კარგო, გაზეთები (პაუზა).

მარტინი. ბოდიში უნდა მოგიხადო, ასე მაგრად რომ დაგახეთქე. მე-
გონა, შეის რაღაც საშიშროება ემუქრებოდა.

ედნი. დიახაც, ემუქრება.

მარტინი (შეის შეხედავს). ჰოო?

ედნი. დიდი საფრთხე ემუქრება.

მარტინი. რამე ხდება, მეი?

მეი (ჭიქით ხელში საწოლისაკენ წავა და ზედ ჩამოჯდება). არა-
ფერი.

მარტინი. აკი სინათლე გქონდათ ჩამქრალი.

მეი. გასვლას ვაპირებდით.

მარტინი. ჰოო...

მეი. ჰო, მართლა... თუმცა ახლა უკვე ალბათ დაბრუნებულეებიც ვიქ-
ნებოდით.

მარტინი ფეხზე დგას, ედისა და შეის შუა. ხან ერთს შეხედავს, ხან
მეორეს. პაუზა. იცინის.

ედნი. არა, არა, არა, ასე არ უნდა იყოს. შენ მარტინი გქვია, ხომ მარ-
თალია?

მარტინი. დიახ.

ედნი. უკან აღარ დავბრუნდებოდით, მარტინ.

მარტინი. რა?

ედნი. თუ არ შენუნდები, ეგ ბოთლი მომანოდე, მაპატიე.

მარტინი. კი ბატონო (მაგიდისკენ წავა).

ედნი. გმადლობთ (მარტინი ედის ბოთლს მიაწვდის. ედი სვამს). სიმარ-
თლე თუ გინდა, ჩვენ შენ გამო ვჩხუბობდით. აი ესაა სიმართლე.

მარტინი. ჩემ გამო?

ედნი. დიახ, კამათით დავინწყეთ და ბოლოს ჩხუბზე გადავედით. ისე
გავახურეთ, იძულებული გავხდით სინათლედ კი ჩაგვექრო.

მარტინი. რაზე კამათობდით?

ედნი. რაზე? იმაზე, რომ ნამდვილად კაცი ხარ თუ არა. კაცი თუ მხო-
ლოდ პიროვნება? მიხვდი? (პაუზა. მარტინი შეის უმზერს, რომელიც თა-
კაზიანად იღიმება. შემდეგ ისევ ედისკენ მიბრუნდება) ამან დაიჩემა, რომ
შენ პიროვნება ხარ, ერთი პიროვნებაო, ზუსტად ასე მოგიხსენია... იცო-
დი?

მარტინი (ისევ შეის შეხედავს). არა.

მეი. მე მსგავსი არაფერი მითქვამს, მარტინ, ნუ მიაქცევ ყურადღე-
ბას.

მარტინი. კარგი, რა მნიშვნელობა აქვს...

ედნი. მაგრამ იცი რა, მე ამას ვუთხარი, დიდი ტუტუცია-მეთქი. ეს
მანამდე, სანამ შენ განახავდი. ახლა კი, როცა ასე ახლოს გაგიცანი, დავრწ-
მუნდი, რომ მართალი ვყოფილვარ. გაიგე, რას გეუბნები?

მეი (ფეხზე წამოდგება). მარტინ, მოდი რა, კინოში წავიდეთ!

მარტინი. ჰო, მეც მაგაზე ვფიქრობდი, სწორედ რომ კინოში წასვ-
ლის დროა.

მეი. მაშ, წავიდეთ (ედის გადააბიჯებს და სწრაფად შევა სააბაჯანო-
ში. კარს გაიჯახუნებს. პაუზა. მარტინი სააბაჯანოს კარს შეხედავს. ედი
ისევ იატაკზე წევს. ჩაიციანებს).

მარტინი. ნერვები აქვს მოშლილი?

ედნი. გამოიცანი.

მარტინი. არ ვაპირებდი ამის გამწარებას, არც მიფიქრია (პაუზა).

ედნი. რის ნახვას აპირებთ, მარტინ?

მარტინი. ჯერ არ გადამიწყვეტია.

ედნი. როგორ, ჯერაც არ გადაგიწყვეტია? ჯერ ეგ უნდა მოგიფიქრებინა და მერე აქ მოსულიყავ.

მარტინი. რა ვიცი, მაგას რის ნახვა გაუხარდება?

ედნი. ეს რა შუაშია, შენ ეპატიუები, არა?

მარტინი. დიახ.

ედნი. ჰოდა, შენ სადაც გინდა, იქ უნდა წაიყვანო, ფილმი კაცმა უნდა ამოირჩიოს, წესია ასეთი.

მარტინი. რომ არ მინდა, ისეთ ფილმზე დავპატიჟო, რომელიც არ მოეწონება?

ედნი. შენ რა იცი მერე, მაგას რა მოეწონება?

მარტინი. აი ამიტომაც არ ვიცი, სად წავიყვანო. მე რომელსაც ამოვირჩევ, მაგას შეიძლება ნანახიც კი ჰქონდეს.

ედნი. არა, მართალი არა ხარ, მარტინ. იმიტომ ხომ არ მიგყავს კინოში, რომ ის ფილმი აჩვენო, რომელიც ჯერ არ უნახავს...

მარტინი. აბა?

ედნი. კინო მიზეზია. იქ იმიტომ მიგყავს, რომ შენთან ერთად იყოს. გვერდით გინდა გყავდეს. ამიტომ შენი ნება არაა სად წაიყვან?

მარტინი. მართლაც...

ედნი. თუმცა ცოტა ხანში აღარც დაგჭირდება მაგისი სადმე წაყვანა, უბრალოდ, აქ მოგიწევთ დარჩენა.

მარტინი. მერე აქ რა უნდა ვაკეთოთ?

ედნი. ეე, დასხდებით და მოუყვებით ერთმანეთს ათას რამეს. სხვადასხვა ამბებს.

მარტინი. ამბებს?

ედნი. დიახ.

მარტინი. მე რომ არაფერი ამბავი არ ვიცი.

ედნი. შენც ადექი და გამოიგონე.

მარტინი. ტყუილები?

ედნი. არა, რატომ? ტყუილი მხოლოდ მაშინ არის ტყუილი, როცა ის შენ სიმართლე გგონია. მაგრამ თუკი იცი, რომ ტყუილია, მაშინ რატომაა ტყუილი?

მარტინი (პაუზის შემდეგ). გინდა ხელი მოგცე, რომ წამოდგე?

ედნი. არა, ასე მირჩევნია. ასე ბევრად ნაკლებადა ვარ დაძაბული. არ დაკვირვებინარ, როგორ იძაბება ადამიანი, ფეხზე თუ დგას?

მარტინი. კი, როგორ არა, მუშაობისას წარამარა ჩავიმუხლებ ხოლმე.

ედნი. სად მუშაობ, მარტინ?

მარტინი. ბალებს ვუვლი ყველანაირს.

ედნი. ოჰო, ბალები, ველ-მინდვრები...

მარტინი. ჰო

ედნი. ბალახს დაჩოქილი ჭრი?

მარტინი. ჰო, თუკი ნაპირებია გამოსახშირი. იცი, როდის უნდა მოიჭრას ბალახი კუთხეებში?

ედნი. არა.

მარტინი. ან სარწყავი მილის გასწვრივ როგორ უნდა დაგლიჯო ბალახი, იცი?

ედი. ჰო, მესმის.

მარტინი. იცი, როგორ ისვენებს კაცი მუხლებზე დგომისას?

ედი. კი, კი... თუ გინდა ახლაც მუხლებზე დადექი, ჩემთვის სულ ერთია.

მარტინი (უხერხულად იღიმება და სააბაზანოსაკენ იყურება). არა, არა უჭირს, ვიდგები ასე ფეხზე, გმადლობთ.

ედი. როგორც შენ გინდა. თუმცა სულ უფრო დაიძაბები (პაუზა).

მარტინი. შენ მეის ბიძაშვილი ხარ, არა? ხომ მართალია?

ედი. აი ხედავ? ეს უკვე მაგალითად... ამის კითხვა ჩემთვის უკვე დაძაბულობის ნიშანია, ხომ ხვდები?..

მარტინი. რა ბრძანე?

ედი. შენ მეკითხები, მეის ბიძაშვილი ვარ თუ არა, ხომ? იმიტომ მეკითხები, რომ დაძაბული ხარ, თორემ შენ თვითონაც იცი, მაგის ბიძაშვილი რომ არა ვარ.

მარტინი. ვითომ რატომ უნდა ვიცოდე?

ედი. მაშ, შენ გგონია, რომ მისი ბიძაშვილი ვარ?

მარტინი. თვითონ ასე თქვა და...

ედი (ჩაიციანებს). მეი გატყუებს.

მარტინი (პაუზა). მაშ, ვინა ხარ?

ედი (იციანის). ახლა კი ნამდვილად დაძაბული ხარ.

მარტინი. ალბათ... ალბათ აჯობებდა ნავსულიყავი. ახლავე.

მარტინი კარიდან გასვლას შეეცდება. ედი წამოხტება, მარტინს ხელსაჭერავს და კარს მიაჯახებს. მარტინი ფანჯრისკენ გავარდება, გახსნის და ცდილობს გადაძვრეს. ედი დაეწევა, შარვალში სტაცებს ხელს და კედელს მიაწარცხებს. შემდეგ ძალით მიათრევს კედლის გასწვრივ, კუთხემდე.

ედი. არ გინდა, რა, ნუ წახვალ, მარტინ, თორემ ამ ბნელ ღამეში მთლად ეწულად იგრძნობ თავს, იცოდე. მეც ბევრი მიხეტიალია გარეთ მარტინოსულივით... ეს ნამდვილი კომმარია, საშინელი (მხრებზე ხელებს შემოაჭედობს და მაგიდისაკენ უბიძგებს)... შემზარავი... დამთრგუნველი... მოდი აქ დაჯექი და რამე დავლიოთ. რას იტყვი?

მარტინი (მიჰყვება ედის). ცუდად ხომ არ გახდა?

ედი. არა, ძალიან კარგად არის, თავს ყოველთვის მშვენივრად გრძნობს. ერთი ეგაა, რომ ყველაფერში ზანტია... უნდა გაგანამოს.

მარტინი. ჩვენ ხომ კინოში მივდიოდით.

ედი. ახლავე გამოვა. ნუ ღელავ. ძალიან უყვარს კინოში სიარული.

მაგიდას მიუხსნებიან. ედის სკამი გარედან შემოაქვს, რომელზედაც მარტინს დასვამს, შემდეგ კი თვითონ ისე დაჯდება, ნაწილობრივ მოხუცის წინ რომ მოხვდეს. მოხუცზე მინათებული პროექტორი ნელ-ნელა ნათდება. მაგრამ მარტინი ვერაფერს ამჩნევს. სცენის განათება არ იცვლება. მარტინი ჭიქას მაგიდაზე დგამს. ედი ჭიქას უვსებს. მოხუცი ედის პლასტიკის ჭიქას გაუწვდის. ედი მოხუცს ერთი წამით თვალებში შეხედავს და ჭიქას აუვსებს. თვითონ ბოთლიდან სვამს.

მარტინი. მაშ, რა დაემართა?

ედი. ალბათ შოკშია.

მოხუცი ჩაიცინებს და დალევს.

მარტინი. შოკში? როგორ, საერთოდ ასეა?

ედნი. როგორ გითხრა, ჩვენ დიდი ხანია ერთმანეთი არ გვინახავს. რა მინდა გითხრა, იცი? ძალიან დიდი გზა გვაქვს ერთად გამოვლილი. ჯერ კიდევ სკოლის ხანიდან.

მარტინი. არ ვიცოდი.

ედნი. ათასობით კილომეტრი.

მარტინი. გასაგებია, ბიძაშვილები არა ხართ.

ედნი. არა, რა თქმა უნდა, არა.

მარტინი. ის შენი ცოლია?

ედნი. არა, ის ჩემი დაა (ედნი და მოხუცი ერთმანეთს გადახედავენ, შემდეგ ედნი ისევ მარტინს მიუტრიალდება). ის ჩემი დედინაცვლის შვილია (პაუზა. ედნი და მოხუცი მოსვამენ).

მარტინი. შენი დაა?

ედნი. ჰო.

მარტინი. გამოდის, რომ ჯერ კიდევ სკოლამდე იცნობდით ერთმანეთს, არა?

ედნი. არა, მე არც ვიცოდი, და თუ მყავდა, როცა გავიგე, უკვე ძალიან გვიან იყო.

მარტინი. რას ამბობ?

ედნი. ჰო, ასე იყო. როცა ეს ამბავი გაიხსნა, უკვე რაღაც-რაღაცები... მოკლედ უკვე ყველაფერი მომხდარი იყო.

მოხუცი თავს გაიქნევს და დალევს. გრძელი პაუზა. მარტინი ედნის თვალს არ აცილებს.

ედნი (ჩაიცინებს). რა იყო, მარტინ?

მარტინი. უკვე ყველაფერი მომხდარი იყო?

ედნი. ჰო.

მარტინი. ალბათ... უკანონოდ ხომ?

ედნი. შენ წარმოიდგინე, ასეა.

მოხუცი (ედნის). ვინ არის ეს ტიპი?

მარტინი. ნამდვილად შენი დაა? სერიოზულად?

ედნი. ნახევარი, მხოლოდ ნახევარი.

მარტინი. რომელი ნახევარი?

ედნი. უკეთესი ნახევარი. ცხენებში ამ ხაზით შთამომავლობას ვითვლით.

მოხუცი. კი, ცხენებში ამას დედის ხაზი ჰქვია, არა? დედის ხაზი... უცნაურია, რამ გამახსენა.

მარტინი. და ის რაღაც, როცა სკოლაში დადიოდით, უკვე მაშინ ჩაიდიდინეთ?

ედნი. რა თქმა უნდა. ყველამ ჩავიდიდინეთ რაღაც-რაღაცები, როცა სკოლაში დავდიოდით. შენ რა, არა?

მარტინი. არა, მე ეს არასოდეს ჩამიდენია.

ედნი. არადა, შენთვის ნამდვილად აჯობებდა ჩაგედიანა, მარტინ.

მარტინი. ეე... ჩემს დასთან?

ედნი. არა, მაგას არ გირჩევდი.

მარტინი. კი მაგრამ, ეს როგორ მოხდა მაინც... მინდოდა მეთქვა...

ედნი. ჰო, იცი (პაუზა. მოხუცს შეხედავს)... ჩვენ ერთი მამა გვყავდა, რომელმაც ორჯერ გამოსცადა სიყვარული ცხოვრებაში. ჯერ დედაჩემი უყვარდა, მერე დედამისი. ჰო, ასე იყო.

მონხუცი. ეს ერთი და იგივე სიყვარული იყო. შუაზე გაყოფილი ერთი სიყვარული. აი სულ ეს იყო.

მარტინი. ეს როგორ მოხდა, რომ სკოლამდე ერთმანეთს სტრუთოდ არ იცნობდით?

ედნი. ის ორმაგ ტვირთს ეწეოდა. აი რატომ. ორი ცხოვრება ერთმანეთს გადააჯაჭვა. ხან ჩვენთან ცხოვრობდა, ჩემთან და დედაჩემთან. ხანაც აიბარგებოდა და მათთან მიდიოდა.

მონხუცი. შენ ცოტა მკაცრი ხარ ჩემდამი, შვილო. ეს ყველას შეიძლება დაემართოს.

მარტინი. მერე შენ ვერაფერს ხვდებოდი?

ედნი. ვერა. ვერც დედაჩემი.

მონხუცი. იმან იცოდა.

ედნი (მარტინს). არა, დედაჩემმა არაფერი იცოდა.

მარტინი. ვფიქრობ, უნდა მიმხვდარიყო.

ედნი. იქნებ იცოდა კიდევ, მაგრამ ჩემთვის არასოდეს არაფერი უთქვამს. ან იქნებ ამ ამბის გახმაურებისა ეშინოდა? ანდა, უბრალოდ, ძალიან უყვარდა ქმარი, არ ვიცი. მამაჩემი თვეობით გადაიკარგებოდა ხოლმე, ის კი მაინც არაფერს ეკითხებოდა, ყოველთვის უხაროდა მისი დაბრუნება. როგორც კი მის სტუდენტებს მინდორში თვალს მოვკრავდით, ორივენი გარეთ გავცვივდებოდით ხოლმე მის შესახვედრად.

მონხუცი (ედის). ის სტუდენტები არ იყო. ჩემი მანქანა ფლეიმაუსი იყო. არასდროს მყოლია სტუდენტები.

ედნი. ეს ამბავი წლების განმავლობაში გრძელდებოდა. ის ხან გამორჩნდებოდა, ხან კი გაქრებოდა. ჰოდა, ერთ მშვენიერ დღესაც ამ ყველაფერს წერტილი დაესვა. ის სახლში დაჯდა და აღარსად მიდიოდა. იჯდა თავისთვის სავარძელში და სიცარიელეს გაჰყურებდა. შემდეგ კი გაუთავებელი სეირნობები წამოიწყო. სულ სადღაც დაეხეტებოდა, განურჩევლად, დღეცა და ღამეც. მოიგდებდა თავის ძველ პალტოს მხრებზე და ღამის წყვილადში მინდორში გაუჩინარდებოდა. მე კი ჩუმ-ჩუმად ჩემი ოთახის ფანჯრიდან ვუთვალავალეზდი.

მარტინი. სად მიდიოდა ხოლმე?

ედნი. დაეხეტებოდა და მორჩა.

მონხუცი. რაღაც უნდა გადამეწყვიტა.

ედი მარტინს წამოდგომაში ეხმარება, ხელს გადახვევს და ვიდრე თხრობას დაიწყებს, სცენას შემოატარებს. მარტინი წინააღმდეგობას უწევს, ედის კი იგი ხელისკვრით მიჰყავს.

ედნი. ერთ ღამესაც ვთხოვე, მეც წამოგყვები-მეთქი, და მან მართლაც თან წამიყვანა. მინდვრები ერთად გადავსერეთ. ბნელოდა. მიწა ახალი გადახნული იყო და ბელტებს შორის გზას ძლივს მივიკვლევდით. ფეხსაცმელებში მიწა შეყრებოდა. მინდოდა შევჩერებულიყავ და მიწა უკან გადმომეყარა, მაგრამ მამაჩემი შეუსვენებლად მიიწევდა წინ. და მეც იმის შიშით, რომ იმ წყვილადში კვალი არ დამეკარგა, ვცდილობდი არ ჩამოვრჩენოდი. ხმას არც ერთი არ ვიღებდით. მუნჯებით ჩუმად მივდიოდით. იმ კუნაპეტში დროდადრო ბაჭიებზე მონადირე თეთრი ბუები გამოჩნდე-

ბოდნენ ხოლმე. ფრთებით თითქმის თავზე გვეხებოდნენ და ისევ წყვილიადში უჩინარდებოდნენ. ამ სიჩუმეში გავიარეთ კილომეტრები და ქალაქს მივადინეთ. შორს დიდი სარეკლამო სტენდი გამოჩნდა მოძრავი, ფერადი/ლაქებით. სახეები შორიდანვე შევამჩნიე, მალე ერთ-ერთის გარჩევაც კი შევძელი. ეს სპენსერ ტრეისი იყო. პირს კი აღებდა, მაგრამ ხმა არ მესმოდა. წითელ კაბიან ვილაც ქალს ელაპარაკებოდა. ჩვენ სასმელების მაღაზიის წინ გავჩერდით. მამაჩემი ერთი ბოთლის საყიდლად შიგნით შევიდა. მე კი გარეთ მანქანების სადგომთან ვუცდიდი, სადაც ვილაც მექსიკელ მუშებს ტალახიანი სატვირთო მანქანა გაეჩერებინათ, წინ ლუდის ყუთი დაედგათ და იქვე სვამდნენ. ბევრს ხარხარებდნენ. არ ვიცი რატომ, მაგრამ მახსოვს, რომ შემშურდა მათი, შემდეგ ვიტრინის მიღმა მოხუცს მოვკარი თვალი. სასმელის ფულს იხდიდა. მახსოვს, რაღაც ყრუ ტკივილი ვიგრძენი, არ ვიცი რატომ. მამა ბოთლით ხელში გამოვიდა მაღაზიიდან. ბოთლი ყავისფერ ქალაქის პარკში ედო. მექსიკელებმა, როგორც კი თვალი მოჰკრეს, მაშინვე შეწყვიტეს სიცილი. ასე ჩუმად, უხმოდ გვიმზერდნენ, სანამ იქაურობას არ გავეცალეთ (ამ ამბის თბრობისას სცენის განათება მომწვანო-მოლურჯო ხდება, როგორც სავსე მთვარის დროს). ქალაქი გავიარეთ, უკან დარჩა ტკბილეულის მაღაზია, გოლფის მოედანი, ავტოსადგური... მამაჩემმა ბოთლი გახსნა და ჯერ მე შემომთავაზა. გამოვართვი, ერთი ყლუპი მოვსვი და მივანოდე. ასე რიგრიგობით ვსვამდით, სანამ სულ არ გამოვცალეთ. მთელი ამ ხნის განმავლობაში ხმა არ ამოგვივლია. ბოლოს კი ერთ თეთრ სახლს მივადექით, აივანზე წითელი ხალიჩა იყო გადმოფენილი. სახლი ქალაქის მეორე მხარეს იყო. ის წითელი ხალიჩა არასოდეს დამავინყდება, რადგან ლამის შუქს ირეკლავდა, შიგნიდან კი აივნის შუქი ეფინებოდა. უდაბნოს მხრიდან ცხელი ქარი უბერავდა, ხოლო ჰაერში მოთიბული ბალახის სურნელი ტრიალებდა. მამაჩემმა ზარი დარეკა. მახსოვს, რა დაძაბული ვიყავი, არ მეგონა, თუ ვინმეს უნდა ვწვეოდი. ვფიქრობდი, გავისეირნებდით და უკან დავბრუნდებოდით. ამასობაში კარი გაიღო და ზღურბლზე ლამაზი ქალი გამოჩნდა, რომელსაც გრძელი წითელი თმა ჰქონდა. ის მამაჩემს მკლავებში ჩაუვარდა. იმან კი ბლავილი მორთო, აზღუქუნდა ჩემ თვალწინ. ქალი ზედ ეკვრება, კოცნის, ის კი დგას და ბავშვივით ტირის. უეცრად მათ უკან კარებში გოგონას მოვკარი თვალი. (სიჩუმეში ნელა იხსნება სააბაზანოს კარი და წითელ კაბაში გამოწყდობილი მერი გამოჩნდება. სააბაზანოდან ყვითელი შუქი შემოდის. მერი ედის მიაჩერდება. ედი და მარტინი კი ვერ ამჩნევენ), დამდგარა და მიყურებს. მეც თვალი გამიშტერდა. ვდგავართ და ერთმანეთს თვალს ვერ ვაცილებთ. თითქოს ვიცნობთ ერთმანეთს, მაგრამ საიდან, ვერაფრით ვიხსენებ. ერთ რამეს კი ორივენი იმ წამს მივხვდით, რომ ყოველთვის გვიყვარდა ერთმანეთი.

გაბრაზებულმა მერიმ კარი მიაჯახუნა.

სცენა ჩვეულებრივ ნათდება.

მეი (ედის). ნამდვილი დამთხვეული ხარ, აუტანელი! გვესტუმრა მარტინი, კაცი, რომელიც არასდროს გინახავს, შენ კი დამდგარხარ და ოჯახის ამბებს უყვები. ნამდვილი დარტყმული ხარ. არ დაუჯეროთ არაფერი, მარტინ. უკვე რამდენი წელია ამ გიჟურ ამბავსა ვყვება. თავისი გამოგონილია, ყველაფერი, ყველაფერი... გიჟია, დარტყმული. ვერ გამიგია, საიდან მოხდის ასეთი სისულელეები თავში. მთლად გააფრინა.

ედნი (მარტინს). ერიდება ამ ამბის გამხელა, რცხვენია, ხომ გესმის? არც გაემტყუნება.

მარტინი. მეგონა, არ გესმოდა ჩვენი საუბარი, მერი, მე...

მეი. ყველაფერიც გავიგე. ძალიან ყურადღებით ვუსმენდი. ეს ამბავი ერთი ათასჯერ მაინცა აქვს მოყოლილი, სულ სხვადასხვახერხად მხოლოდ.

ედნი. არ მიყვარს გამეორება... არაფერში. შიზლირთუვა

მეი. შენ სწორედ ერთსა და იმავეს იმეორებ. სულ ერთსა და იმავეს. ყოველთვის ერთ თემას ატრიალებ.

მარტინი (დგება). ალბათ ჯობს წავიდე.

ედნი. არა, შენ უნდა დაჯდე (დუმილი. მარტინი ნელა ჯდება. ედი მას მშვიდად მიმართავს). შენ რა, რაც მე გიამბე, მართლა ტყუილი გგონია? მარტინ, გჯერა, რომ მე ეს ყველაფერი მოვიგონე?

მარტინი. არა. როცა მაგას მიყვებოდი, ყველაფერი სიმართლე მიგონა.

ედნი. ახლა კი აღარ არის არა სიმართლე? იმიტომ, რომ ეს ამტკიცებს, ტყუილიაო, ხომ?

მარტინი. ეე...

ედნი. რადგან მაგან თქვა, ტყუილიაო, შენც იმ წამს დაეთანხმე, არა? ხომ ასეა? ნელან გჯეროდა, ახლა კი ერთ წამში გადაგიტრიალდა ტვინი, ხომ?

მარტინი. არ ვიცი.

მეი. წავიდეთ რა კინოში, მარტინ.

მარტინი დგება.

ედნი. იჯექი (მარტინი ჯდება. გრძელი პაუზა).

მეი. ედი (პაუზა)...

ედნი. რა გინდა?

მეი. ჩვენ გვინდა, რომ კინოში წავიდეთ (პაუზა. ედი მეის შეხედავს), მე მინდა მარტინთან ერთად კინოში წავიდე. ამ წუთას.

ედნი. აქ არავინ დადის კინოში. ვერც ერთი ფილმი, რომელიც დღეს ამ ქალაქში გადის, ახლოსაც კი ვერ მოვა იმ ამბავთან, რასაც ახლა გიამბობთ. ყველაფერი უნდა მოვყვე, ბოლომდე.

მეი. ედი...

ედნი. მარტინ, არ გინდა გაიგო, როგორ დამთავრდა ეს ამბავი?

პაუზა. მარტინი ჯერ მეის შეხედავს, მერე ედის.

მარტინი. რა თქმა უნდა.

მეი. მარტინ, წავიდეთ რა, გთხოვ!

მარტინი. მე (გრძელი პაუზა. მარტინი და ედი ერთმანეთს უყურებენ)...

ედნი. შენ... რა?

მარტინი. მინდა გავიგო, როგორ დამთავრდა, თუკი მოყვები...

მონუსტი (თავისთვის). ეგ მეც მინდა ვიცოდე.

ედი სკამის ზურგს გადაეყრდნობა. ჩაიცინებს.

მეი (ედის). ნეტავ რაში გჭირდება. გგონია, მაგით რაიმე შეიცვლება?

ედნი. არა.

მეი. ჰოდა, რად გინდა?

ედნი. ისე...

მეი. მაშ, რატომ აიძულე ყველას მარტო შენ გისმინონ?! მარტინს ცალ ფეხზე ჰკიდია ეგ შენი სისულელეები... მე — მით უმეტეს.

ედი. ვიცი, არ გინდა ამის მოსმენა.

მეი. არა, ასე ადვილად ვერ გამოძვრები. მაგ ამბავს სულ უკუღმა ჰყვები, როგორც შენ გაძლევს ხელს, ისე. უკვე ეშმაკიც ვეღარ მისწვდება მაგის თავსა და ბოლოს. ძალიან კარგი, ძალიან კარგი. არაფრანატი არა მჭირდებით, არავინ. არც ერთი არა მჭირდებით, იმიტომ, რომ ვიცი, რითაც დამთავრდება ეს ამბავი. გადასარევად ვიცი, რითაც დამთავრდება (მომართავს ედის, რომელიც ისევ ზის), ვიცი, როგორც იყო, დაწვრილებით ვიცი ყველაფერი, რა სცენის დადგმასაც აპირებ.

მონუსი (ედისკენ გადაიხრება, ჩუმად). რა იცის?

ედი (მოხუცს) ტყუის.

თხრობის დროს სინათლე კლებულობს. მეი ნელ-ნელა სცენის შუაგულისაკენ მიდის და მოხუცს უახლოვდება.

მეი. თუ გინდა, მე დავამთავრებ მაგ შენი ამბის მოყოლას, ჰა? თუ გინდა მე მოვყვები (პაუზა. მარტინი ისევ დაჯდება). იცი, დედაჩემი, ლამაზი წითელთმიანი ქალი, წითელხალიჩიან თეთრ სახლში რომ ცხოვრობდა, გიყვებოდა მოხუცზე, ისე უყვარდა. იცი თუ არა, ედი? დიახ, შენ ეს მშვენივრად იცი. ეს მის თვალეშშიაც კარგად იკითხებოდა. ეს რაღაც სიმშაგეს უფრო ჰგავდა. უიმისოდ ერთ წამსაც კი ვერ ძლებდა. ქალაქიდან ქალაქში დადიოდა და დაეძებდა. კვალზე დაჰყვებოდა, კვალზე, რომელსაც მოხუცი შემთხვევით ტოვებდა ან ღია ბარათზე, ან ასანთის კოლოფზე წაწერილი მოტელის სახელის მიხედვით. (მარტინს) მას არც ტელეფონის ნომერი და არც მისამართი არ დაუტოვებია დედაჩემისთვის. იმიტომ, რომ დედაჩემი მისი საიდუმლოება იყო, ხომ გესმის? დედაჩემი წლების განმავლობაში ასე დასდევდა უკან. ის კი ცდილობდა ახლოსაც არ გაეკარებინა. ეს მისი გაორებული ცხოვრება, მისი ორი ქალი თუ ორი შვილი რაც უფრო უახლოვდებოდნენ ერთმანეთს, მით უფრო მეტად ღელავდა და სასონარკვეთა იბყრობდა. იმაზე ფიქრიც კი აძრწუნებდა, რომ მისი ორი ცხოვრება ერთმანეთს გადაეხებოდა და გადაყლაპავდა. რომ ეს მისი საიდუმლოება ყელზე დაადგებოდა და დაახრჩობდა. დედაჩემმა ბოლოს მაინც მიაგნო მის კვალს. მახსოვს ის დღე, ქალაქში რომ ჩავედით. დედა თითქოს ნემსებზე იჯდა: „ესაა“, „ის ადგილია“ — განუწყვეტლივ იმეორებდა ამ სიტყვებს. აკანკალებდა, ვიდრე ქუჩა-ქუჩა მისი სახლის ძებნაში დავეხეტებოდით, ხელს ხელზე ისე მაგრად მიჭერდა, მეშინოდა, თითები არ მოემტვრია ჩემთვის. აიკვიატა, შეიძლება ქუჩაშიც კი გადავეყაროო. გრძნობდა, რომ მის ტერიტორიაზე შეიჭრა, აკრძალულ ზონაში, მაგრამ სხვა გზა არ ჰქონდა. მთელი დღე ასე დავწანწალებდით, ყველა ფანჯარაში ჯაშუშებივით ვიხედებოდით, ყველა ოჯახს ვაკვირდებოდით და ბოლოს მაინც მივაღექით მის სახლს. (პაუზა) ვახშმობის დრო იყო. მთელი ოჯახი მაგიდას შემოსხდომოდა და შემწვარ ქათამს მიირთმევდა. ფანჯრიდან მართლაც კარგად მოჩანდა რას ჭამდნენ. ხმებიც კი გამოდიოდა, თუმცა სიტყვებს ვერ ვარჩევდით. ედი და დედამისი ლაპარაკობდნენ, მოხუცი კი პირსაც არ აღებდა. ასე არ იყო, ედი? იჯდა დადუმებული, ჭამდა და თეფშს ჩასჩერებოდა.

მონუსი. გესმის, რაებს ამბობს? ნამდვილად გაგიყდა. შენ უნდა ჩაერო, უთხარი რამე!

მეი. ყველაზე სასაცილო კი ის იყო, რომ ცოტა ხანში იგი ისევ გაქრა. დედაჩემმა მარტო ორი კვირა გაატარა მასთან ერთად და ისევ გაქრა. მას შემდეგ იგი აღარავის უნახავს. აღარასოდეს. დედაჩემი მწუხარებისგან გაგიჟდა. ვერ გავიგე, არ მესმოდა რა სჭირდა. ისე იქცეოდა, თითქოს ახლობელი გარდაცვლოდა. გაოგნებული და გათანგული გამუდმებით იატაკს ჩაჰყურებდა. მე კი თავს საოცრად ბედნიერად ვგრძნობდი. მე შეყვარებული ვიყავი, გესმის? ედისთან ყოფნის შემდეგ სახლში ვბრუნდებოდი, სიხარულისაგან ცაში დავფრინავდი. შინ კი გაქვავებული დედაჩემი იდგა და ზღვის ნიჟარას უაზროდ მისჩერებოდა. თვალები ცრემლებისა და ტკივილისაგან დასიებოდა... არ ვიცოდი, რა მეთქვა. თუმცა მისი ამბავი გულთან არ მიმქონდა. მაშინ მხოლოდ ჩემი სიყვარული მალელვებდა.

მონუსტნი (ედის). ახლა უკვე ზედმეტები მოსდის.

მეი. ისიც მხოლოდ ჩემზე ფიქრობდა, ასე არ იყო, ედი? უერთმანეთოდ სუნთქვაც არ შეგვეძლო, ფიქრიც კი არ შეგვეძლო უერთმანეთოდ. ღამეები ნამდვილი წამება იყო ჩვენთვის, ვერ ვიძინებდით, რადგანაც ერთად არ ვიყავით. ორივენი ავად გავხდით. დედაჩემმა ექიმთან წამიყვანა. ედიც ექიმთან წამიყვანეს. თუმცა ექიმმა ვერაფერი დაადგინა, იფიქრა, გაციებულაო. ვერც ედის დედას ვერ გაეგო ვერაფერი. მაგრამ დედაჩემმა — დედაჩემმა — მაინც მშვენივრად იგრძნო, რაშიც იყო საქმე. შინაგანად იგრძნო. ეს სიმპტომები მისთვის ნაცნობი იყო. მეხვეწებოდა, მევედრებოდა, ედის არ დავლაპარაკებოდი. მე კი არ ვემორჩილებოდი. შემდეგ ედის შეეხვეწა, ჩემთვის თავი დაენებებინა, მაგრამ არც იმან ათხოვა ყური, ამის გაგონებაც არ სურდა. რა ექნა, ადგა და ედის დედასთან მივიდა, მასაც შეევედრა. ედის დედამ კი (პაუზა. ედის შეხედავს)... ედის დედამ კი შუბლში ტყვია დაიხალა. ხომ მართალია, ედი? მან ტვინი დაანთხია.

მონუსტნი (წამოდგება, ედისა და მეის მიუახლოვდება). მაცალეთ ერთი წამით, თუ ღმერთი გწამთ, სულ ერთი წამით. ეს ყველაფერი წყლის ნაყვამა და მეტი არაფერი. (მიუბრუნდება ედის, რომელიც ისევ ზის) რატომ აბედიანებ ამდენს, რატომ? ეს ვერსია ყველაზე იდიოტურია, რაც კი სიცოცხლეში გამიგია. თითიდან არის გამოწოვილი... არა კაცს არ უთქვამს ჩემთვის ასეთი რამ (მიმართავს ედის, რომელიც ისევ ზის)... წამოდექი, თუ ღმერთი გწამს, წამოდექი! მინდა ამ ამბის მამაკაცური ვერსია მოვისმინო. ახლა ის უნდა თქვა, რაც ნამდვილად ვარ. ილაპარაკე ჩემ მაგიერ. შენს მეტი ამას ვერავინ იტყვის. წამოდექი! (ედი ნელა დგება. უყურებს მოხუცს). მიდი, ილაპარაკე, თქვი ის, რაც იყო და როგორც მოხდა. შენ მე სიტყვა მომეცი, არ დაგავინწყდეს.

ედის (მშვიდად მოხუცს). ის შენი თოფი იყო. იმ თოფით იხვებზე სანადიროდ დავდიოდით. ბრაუნინგი. დედაჩემს თოფი არასდროს გაუსვრია. მაშინ ეს პირველად მოხდა.

მონუსტნი. ჩემთვის არ უთქვამს არაფერი. არავინ შემატყობინა.

ედის. ვინმემ იცოდა, სად იყავი?

მონუსტნი. მომძებნიდით. მიპოვიდით. ეს არც ისე ძნელი უნდა ყოფილიყო.

ედის. რომ არავინ იცოდა სად იყავი?

მონუსტნი. კარგი, არ იცოდით... მართალია... მაგრამ მე თქვენთან სულ კავშირი მქონდა. მე ის არასდროს გამიწყვეტია. ასე მგონია, რომ არც არსად წავსულვარ როდისმე. (მიუბრუნდება მეის) მაგრამ დედაშენი — დე-

დაშენი — არ მემორჩილებოდა, ხომ ასეა? (მოხუცი მის უახლოვდება და პირდაპირ ელაპარაკება. მუი კი ედის უყურებს, რომელიც მისკენ ნელ-ნელა ბრუნდება. მოხუცის მონოლოგისას მათი მზერა ერთმანეთს შეხვდება. ასე გრძელდება ბოლომდე). სულ თავისი უნდოდა გაეტანა. რაღონდ თავისი გაეტანა და ყველაფერზე წავიდოდა. ასეთი ბუნება ჰქონდა. მე-თავიდანვე გამოვუცხადე, ჩემთან ვერაფერს გახდები-მეთქი. დამიტყუა? არაფრის გაგონება არ უნდოდა. ხელს ხომ ვერა ვკრავდი, ხომ იცი, როგორც ვუყვარდი. როგორ მიმეტოვებინა. ჩვენ ხომ ერთნი ვიყავით. (ედი და მუი უძრავადა დგანან და ერთმანეთს უყურებენ. მოხუცი ახლა ედის მიმართავს). რას აპირებ? თქვი! შენ ჩვენს მხარეს უნდა იყო. უთხარი ეს, შეაგნებინე! (ედი და მუი ერთმანეთს უახლოვდებიან) მოშორდი! (ეს რა ეშმაკი შეგიჩნდა! ნუ უახლოვდები-მეთქი, ნუ! არა გაქვთ ამის უფლება. შენ ჩემს მხარეს უნდა იყო! მე შენს მეტი აღარავინ არა მყავს უკვე! შენ მაინც ნუ მილალატებ. შენ უნდა მე დამემსგავსო, გესმის? შენ ჩემი შვილი ხარ! კაცი, მამაკაცი)

ედი და მუი სცენის შუაგულში ერთმანეთს გადაეხვევიან. ერთმანეთს ნაზად კოცნიან. ფანჯრიდან მანქანის ფარების შუქი შემოიჭრება და სცენას გადაკვეთს. ისმის შეჯახების, მინების მსხვერვის, აფეთქების ხმა. ცეცხლის ცნები მოწითალო-მოლურჯოდ ანათებენ ფანჯრის მინებს. ცხენები გაშმაგებული ჭიხვინებენ. ისმის მათი ფლოქვების თქარათქური, რომელიც ნელ-ნელა წყდება. შემდეგ სიჩუმე ისადგურებს. ხანძრის ალის შუქი პიესის დასასრულამდე გრძელდება. ედი და მუი ისევ გადახვეულები დგანან. გრძელი პაუზა. არავინ არ იძვრის. მერე მარტინი დგება და ფანჯარასთან მიდის. პაუზა. მარტინი ფანჯრიდან ცეცხლს გაჰყურებს.

მარტინი. შენია ეს ცხენების გადასაყვანი უზარმაზარი სატვირთო მანქანა?

ედი. (ისევ მუის ეხვევა). ჰო.

მარტინი. ცეცხლშია გახვეული.

ედი. ჰო.

მარტინი. ცხენებმა აიწყვიტეს.

ედი. (მუის ერთი ნაბიჯით მოსცილდება). ჰო, ასეც ვიცოდი.

მუი. ედი...

ედი (მუის). გავალ, ერთხელ მაინც შევხედავ. მინდა უკანასკნელად შევაველო თვალი.

მუი. რაში გენალვლება?

ედი. არ ვიცი. რა ვუყო, ასე ხომ ვერ მივატოვებ? შევხედავ და მოვალ. (მიდის კარისკენ) ერთ წამში დავბრუნდები.

მუი. ედი...

ედი. სულ ერთი წამით... მივალ, თვალს შევაველებ და იმ წამს დავბრუნდები, კარგი?

ედი გადის. მუი კარს უყურებს. არ იცის, რა ქნას. მარტინი ფანჯარას მოსცილდება და მუის უახლოვდება. პაუზა. მუი საწოლთან მივა, დაიხრება, ჩემოდანს აიღებს, დადებს საწოლზე და გახსნის. შედის სააბაზანოში. ტანისამოსი გამოაქვს და ჩემოდანში აწყობს. მარტინი მუის უყურებს, ნელა უახლოვდება.

მარტინი. მუი (მუის ისევ ტანისამოსი გამოაქვს სააბაზანოდან. ტანსაცმელს კეცავს). დახმარება არ გინდა? მანქანითა ვარ. თუ გინდა გავა-

ცილებ (პაუზა. მეი ტანისამოსს ჩემოდანში აწყობს). შენ მას უნდა გაჰყვე (მეი შეჩერდება. კაბას გაისწორებს. მარტინს შეხედავს. პაუზა)

მეი. ის წავიდა.

მარტინი. ხომ თქვა, ერთ წუთში დავბრუნდებით?

მეი (პაუზა). ის წავიდა.

მეი იღებს ჩემოდანს და გარეთ გადის. კარს გაღებულს დატოვებს. მარტინი დგას და კარს გაჰყურებს. მოხუცი ჯერ თავის სარწეველა სავარძელს შეხედავს, მერე სიცარიელეს მიაჩერდება. პაუზა. მოხუცი თავის ადგილს უბრუნდება.

მოხუცი (უთითებს სიცარიელეზე). იმ ფოტოს ხომ ხედავ ზევით? ხედავ? იცი, ვინ არის? ის ჩემი ოცნების ქალია. ეს ის არის. ის ჩემია. მხოლოდ ჩემი. სამუდამოდ, სამარადისოდ.

სავარძელში ჯდება. სიცარიელეში ისევ თავის წარმოსახულ ფოტოს უყურებს. ნელა-ნელა ირწევა. როგორც კი მოხუცი სავარძელში ჩაჯდება, გაისმის მერლი ჰაგარდის სიმღერა: „მე ის ვარ, ვისაც უყვარხარ“. განათება სუსტდება. მარტინი ფანჯარასთან მიდის. გარეთ იხედავს. მაყურებლისაკენ ზურგშექცეული. ხანძრის შუქი ისევ ელავს ფანჯარაში. ამასობაში სცენის განათება სუსტდება. მოხუცი ნელ-ნელა ირწევა სავარძელში. სცენა ბნელდება. ხანძრის შუქი ისევ იელვებს და ჩაქრება. სიმღერა ნელ-ნელა წყდება და სიჩუმე ისადგურებს.

ფ ა რ დ ა

